

PHOENIX MAGAZINE

Τεύχος β – Μάρτιος 2024

ΜΕΓΑΛΗ
ΜΙΚΤΗ
ΣΤΟΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

Μάρτιος 2024

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τεχνητή νοημοσύνη

Φιλοσοφία & Τεχνητή νοημοσύνη

Τεχνοφοβία στην εποχή της AI;

Σοπενχάουερ, "Ο Κόσμος ως Βούληση και ως Παράσταση"

Τεκτονικά και Ερμητικά Μυστήρια

Το Κυμβάλειον

Τι συμβολίζει η Μύηση και η εισαγωγή του Μαθητή στον Τεκτονισμό

Οι αριθμοί του Μωσαϊκού Δαπέδου

V.I.T.R.I.O.L.

8 Μαρτίου, Η Γιορτή της γυναίκας

Η ελληνική σημαία

Πάσχα, Από την φθορά στην αναγέννηση και την ελπίδα

Ο δρόμος προς τη "θέωση", με τους μεγαλύτερους συμβολισμούς

Μεγάλη εβδομάδα , *Τι πραγματικά συμβολίζει η κάθε ημέρα*

"Δεύτε λάβετε Φως"

Ποίηση είναι... "Εξοδος", Τάσος Λειβαδίτης

Τεχνητή Νοημοσύνη (AI)

Ένας πρώιμος ορισμός της τεχνητής νοημοσύνης (AI) προήλθε από έναν από τους ιδρυτές της, τον Martin Minsky, ο οποίος την περιέγραψε ως «η επιστήμη της κατασκευής μηχανών κάνει πράγματα που θα απαιτούσαν νοημοσύνη αν γινόταν από τους ανθρώπους». Ενώ ο πυρήνας αυτού του ορισμού ισχύει σήμερα, οι σύγχρονοι επιστημονες υπολογιστών προχωρούν λίγο περισσότερο και ορίζουν την τεχνητή νοημοσύνη ως ένα σύστημα που είναι σε θέση να αντιλαμβάνεται το περιβάλλον του και

να λαμβάνει μέτρα για να μεγιστοποιήσει την πιθανότητα επιτυχούς επίτευξης των στόχων του – και επιπλέον, η ικανότητα του συστήματος αυτού να ερμηνεύει και να αναλύει τα δεδομένα με τέτοιο τρόπο ώστε να μαθαίνει και να προσαρμόζεται όπως πηγαίνει.

Η Τεχνητή Νοημοσύνη (TN) αποτελεί ένα πεδίο ραγδαία αναπτυσσόμενο παγκοσμίως από μεγάλες εταιρίες. Ως όρος και ως επιστημονικός κλάδος θεμελιώθηκε τυπικά σε ένα συνέδριο ερευνητών το 1956. Οι παρευρισκόμενοι εκεί μεταξύ άλλων οι McCarthy, Allen Newell,

Herbert Sinom, Marvin Minsky και Arthur Samuel έγιναν οι θεμελιωτές και ηγέτες της έρευνας για την TN. Η Τεχνητή Νοημοσύνη συνήθως σχετίζεται με την ικανότητα ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή να εκτελέσει εργασίες οι οποίες είναι συνυφασμένες με την ανθρώπινη νοημοσύνη. Η TN έχει πάρα πολλές εφαρμογές και αποτελεί σημείο τομής ανάμεσα σε πλήθος επιστημών όπως η πληροφορική, η ψυχολογία, η γλωσσολογία, η νευρολογία κ.αλ.

Οι τρεις κύριοι τύποι τεχνητής νοημοσύνης

ANI (Artificial Narrow Intelligence)

Η ANI είναι το είδος της τεχνητής νοημοσύνης που υπάρχει σήμερα και είναι επίσης γνωστή ως «αδύναμη» τεχνητή νοημοσύνη. Ενώ οι εργασίες που μπορεί να εκτελέσει η στενή τεχνητή νοημοσύνη μπορεί να οδηγούνται από εξαιρετικά πολύπλοκους αλγόριθμους και νευρωνικά δίκτυα, είναι ωστόσο ιδιαίτερα και προσανατολισμένα προς τους στόχους. Η αναγνώριση προσώπου, οι αναζητήσεις στο διαδίκτυο και τα αυτοκινούμενα αυτοκίνητα είναι όλα παραδείγματα στενής τεχνητής νοημοσύνης. Χαρακτηρίζεται ως αδύναμη όχι επειδή στερείται εμβέλειας και δύναμης, αλλά επειδή απέχει ακόμη πολύ από το να έχουμε τα ανθρώπινα συστατικά που αποδίδουμε στην αληθινή νοημοσύνη. Ο φιλόσοφος John Searle ορίζει τη στενή τεχνητή νοημοσύνη ως «χρήσιμη για τη δοκιμή μιας υπόθεσης για τα μυαλά, αλλά δεν θα ήταν πραγματικά μυαλά».

AGI (Artificial General Intelligence)

Η ANI θα πρέπει να είναι

σε θέση να εκτελεί με επιτυχία οποιοδήποτε πνευματικό έργο μπορεί και ένας άνθρωπος. Όπως τα στενά

συστήματα τεχνητής νοημοσύνης, τα συστήματά της μπορούν να μάθουν από την εμπειρία και να εντοπίσουν και να προβλέψουν τα πρότυπα – αλλά έχουν τη δυνατότητα να το κάνουν ένα βήμα παραπέρα. Η AGI μπορεί να προεκτείνει αυτή τη γνώση σε ένα ευρύ φάσμα εργασιών και καταστάσεων που δεν αντιμετωπίζονται από προηγουμένως αποκτηθέντα δεδομένα ή υπάρχοντες αλγόριθμους.

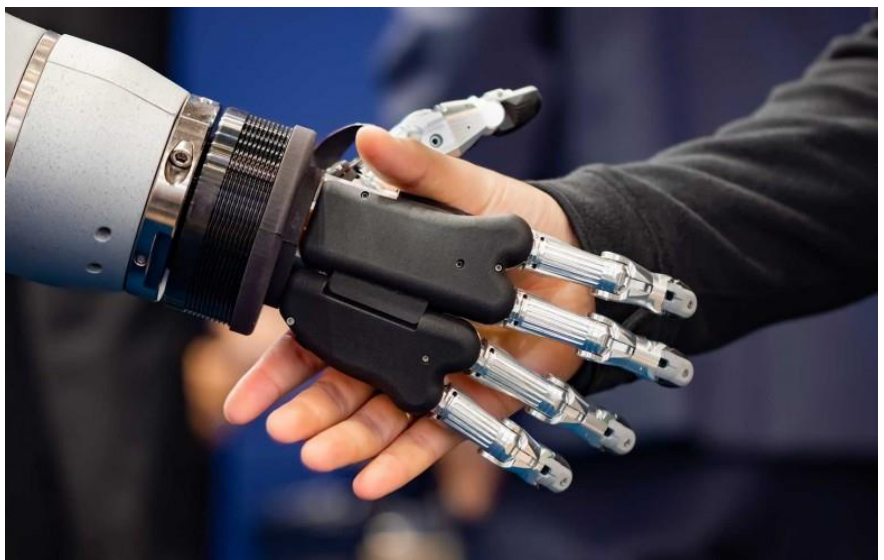
Το Summit Supercomputer είναι ένας από τους λίγους τέτοιους υπερυπολογιστές στον κόσμο που επιδεικνύει την AGI. (Προς μελέτη:

<https://www.sap.com/greece/products/artificial-intelligence/what-is-artificial-intelligence.html>). Μπορεί να εκτελέσει υπολογισμούς 200 τετράκις εκατομμυρίων σε ένα δευτερόλεπτο – κάτι που θα χρειαζόταν ένα ανθρώπινο δισεκατομμύριο χρόνια για να γίνει. Για να είναι τα μοντέλα ουσιαστικά εφικτά, δεν θα χρειαζόνταν απαραίτητα τόση δύναμη, αλλά θα απαιτούσαν υπολογιστικές ικανότητες που σήμερα υπάρχουν μόνο σε επίπεδα υπερυπολογιστών.

ASI (Artificial Super Intelligence)

Τα συστήματα ASI είναι θεωρητικά πλήρως αυτογνωστικά. Πέρα από την απλή μίμηση ή κατανόηση της ανθρώπινης συμπεριφοράς, την αντιλαμβάνονται σε ένα θεμελιώδες επίπεδο.

Ενισχυμένη με αυτά τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά – και περαιτέρω ενισχυμένη με επεξεργασία και αναλυτική δύναμη που υπερβαίνει κατά πολύ τη δική μας – η ASI μπορεί να παρουσιάσει ένα δυστοπικό, επιστημονικό μέλλον στο οποίο οι άνθρωποι γίνονται όλο και πιο απαρχαιωμένοι.

Είναι απίθανο ότι κάποιος που ζει σήμερα θα δει ποτέ έναν τέτοιο κόσμο, η τεχνητή νοημοσύνη όμως προχωρά με τέτοιο ρυθμό που είναι σημαντικό να εξετάσουμε ηθικές κατευθυντήριες γραμμές και τη διαχείριση, εν αναμονή μιας τεχνητής νοημοσύνης που θα μπορούσε να μας ξεπεράσει με σχεδόν κάθε μετρήσιμο τρόπο.

μιουργία μηχανήματος με αλγόριθμους ικανό να προβλέπει τη βλάβη στον νεφρό σαράντα οκτώ ώρες πριν αυτή συμβεί χρησιμοποιώντας μεγάλη βάση δεδομένων, η βοήθεια στην έρευνα για τη δημιουργία νέων φαρμάκων, η τηλεϊατρική φροντίδα ασθενών.

Η αναδυόμενη αυτονομία της TN επιφυλάσσει δυνατό-

ακόμα δεν έχει αναπτυχθεί στο μέγιστο βαθμό και δεν είναι σε θέση να αντικαταστήσει τους καθηγητές παρά μόνο να τους πλαισιώσει. Αυτή είναι και η πραγματικά θετική προοπτική της TN, δηλαδή το να επεκτείνει τις ανθρώπινες δυνατότητες στην διδασκαλία, τη μάθηση και την έρευνα. Παρ' όλα αυτά αξίζει να σημειωθεί πως η

Όπως συμβούλεψε ο Στίβεν Χόκινγκ, «Λόγω των μεγάλων δυνατοτήτων της τεχνητής νοημοσύνης, είναι σημαντικό να ερευνηθεί πώς να αποκομίσει τα οφέλη της, αποφεύγοντας τις πιθανές παγίδες».

Η εισαγωγή της Τεχνητής Νοημοσύνης (TN) στη σύγχρονη κοινωνία μάς επιβάλλει ιστορικά μοναδικές προκλήσεις για την ανθρωπότητα, όπως η διάγνωση του μετατραυματικού στρες μέσω της Τεχνητής Νοημοσύνης, η ανακοίνωση από τους επιστήμονες στο Πανεπιστήμιο Cornell⁵ για τη δημιουργία μηχανών με DNA, τα οποία έστω και σε αρχική μορφή μπορούν να αναπτύσσονται και να εξελίσσονται, η δη-

τητες αιώνιας ζωής παράλληλα με την πρωτοφανή οικονομική υπεροχή και την αποθήκευση δεδομένων. Ωστόσο, μέχρι σήμερα, παραμένει ασαφής ο αντίκτυπος που θα έχει η κατάληψη του εργατικού δυναμικού από την Τεχνητή Νοημοσύνη.

Από την άλλη, για παράδειγμα η χρήση της TN έχει τη δυνατότητα να αλλάξει τις πανεπιστημιακές υπηρεσίες και να δώσει λύσεις σε εργασίες που μπορούν να αυτοματοποιηθούν, αλλά δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την υλοποίηση πολύπλοκων καθηκόντων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ανοίγει νέους ορίζοντες στη μάθηση και στη διδασκαλία αν και

εκπαίδευση είναι ανθρωποκεντρική και παρά την ταχύτατη πρόοδο της TN η ιδέα του να βασιστούμε απόλυτα σε αυτή μπορεί να είναι επικίνδυνη. Ο ρόλος της τεχνολογίας πρέπει να είναι η βελτίωση της ανθρώπινης σκέψης και η προώθηση της διδακτικής διαδικασίας.

Η TN είναι ήδη διαθέσιμη και χρησιμοποιείται για την αλληλεπίδραση και συνεργασία βοηθώντας τα άτομα με αναπηρίες. Έχουν γίνει αρκετές έρευνες που αξιολογούν την χρησιμότητα και την αποδοτικότητα των AI Tutors. Όπως φαίνεται από την έρευνα των McCarthy, Rosenblum, Johnson, Dittel & Kearns (2016) η χρήση AI Braille Tutor, που σχεδιά-

στηκε για να συμπληρώσει τη διδασκαλία μαθητών με οπτικές αναπηρίες να μάθουν να γράφουν με την μέθοδο Braille, ήταν ιδιαίτερα αποτελεσματική. Οι καθηγητές μαθητών με αναπηρία στην όραση έχουν πολλούς διδακτικούς ρόλους. Η ύπαρξη ενός εργαλείου που θα βοηθούσε στην εξάσκηση των μαθητών στην περίπτωση απουσίας του καθηγητή θα μπορούσε να είναι ανεκτίμητη.

Προκατάληψη από τεχνητή νοημοσύνη

Οι προκαταλήψεις - μεροληψίες μπορούν να διεισδύσουν σε ένα σύστημα AI λόγω ανθρώπινης μεροληψίας ή παραλείψεων στον προγραμματισμό των αλγορίθμων του ή μέσω συστημικών προκαταλήψεων που μπορούν να διαδοθούν μέσω λανθασμένων υποθέσεων στη διαδικασία μηχανικής μάθησης. Στην πρώτη περίπτωση, είναι πιο προφανές να δούμε πώς μπορεί να συμβεί αυτό. Αλλά στο δεύτερο, μπορεί να είναι πιο δύσκολο να εντοπιστεί και να αποφευχθεί. Ένα γνωστό παράδειγμα προκατάληψης της τεχνητής νοημοσύνης εμφανίστηκε στο σύστημα υγειονομικής περίθαλψης των ΗΠΑ, όπου οι

εφαρμογές AI χρησιμοποιούνταν για την κατανομή προτύπων φροντίδας. Ο αλγόριθμος έμαθε ότι ορισμένες δημογραφικές ομάδες ήταν λιγότερο σε θέση να πληρώσουν για την περίθαλψη. Στη συνέχεια παρέπεμψε αυτές τις πληροφορίες για να συσχετίσει εσφαλμένα αυτή την ομάδα ως λιγότερο δικαιούμενη περίθαλψη. Αφού ανακάλυψαν αυτό το ατυχές λάθος, οι επιστήμονες υπολογιστών στο UC Berkeley συνεργάστηκαν με τους προγραμματιστές για να τροπο-

ποιήσουν τις αλγοριθμικές μεταβλητές, μειώνοντας έτσι την μεροληψία κατά 84%.

Τεχνητή Νοημοσύνη και Τεκτονισμός

Ένας τομέας δραστηριοτήτων που επηρεάστηκε από τον covid-19 είναι ο Τεκτονισμός. Με την εμφάνισή του σχεδόν όλες οι δράσεις των Ταγμάτων αναστάθηκαν και οι Τέκτονες απομακρύνθηκαν από τις Στοές τους. Η TN μας έδωσε νέα εργαλεία δουλειάς τα οποία το δικό μας Τάγμα τουλάχιστον, τα αξιοποίησε σωστά με αποτέλεσμα συνεχίσουμε να εργαζόμαστε έστω διαδικτυακά. Τρία είναι τα σημεία που έχουν εντοπιστεί και στα ο-

ποία θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί η TN:

1. Αδελφοί που κατοικούν στην Περιφέρεια: Μέσω των εφαρμογών της, Αδελφοί που κατοικούν εκτός Αθηνών μπορούν να συμμετέχουν στις Μεγάλες Συνελεύσεις και στις Επιτροπές χωρίς να επιβαρύνονται με κόστος. Σε καμία περίπτωση όμως η χρήση της δεν θα πρέπει να περιορίζει τον διάλογο και την ανταλλαγή απόψεων στα διάφορα όργανα ώστε οι αποφάσεις να είναι όσο το δυνατόν ορθότερες.

2. Συνεδρίες Στοών: Η TN έδωσε την δυνατότητα, τα μέλη μας να συναντώνται πραγματοποιώντας 'άτυπες' συνεδρίες. Αυτό βέβαια συνέβη με την εκπόνηση Τυπικού προσαρμοσμένου για διαδικτυακές συνεδρίες. Στο νέο τυπικό, για παράδειγμα η έννοια της 'στέγασης' ήταν άκαιρη. Ταυτόχρονα η ύπαρξη εργαλείων TN, όπως κάμερες και μικρόφωνα, μετέδιδαν και μπορούν στο μέλλον να μεταδίδουν, μέσω του Διαδικτύου τις εργασίες σε μακρινές αποστάσεις όπου βρίσκονται μέλη της Στοάς τα οποία αδυνατούν να παραστούν στις εργασίες φυσικά.

3. Η TN μας έδωσε την δυνατότητα να επικοινωνούμε, με μέλη άλλων τεκτονικών δυνάμεων σε όλο τον Κόσμο και να ανταλλάσσουμε ιδέες και σκέψεις για τον Τεκτονισμό. Με κάποιους έχουμε σύμφωνο φιλίας και με άλλους συνεργαζόμαστε. Ίσως κάποια στιγμή αυτή η επικοινωνία λάβει και επίσημο χαρακτήρα. Με αυτό τον τρόπο μπορούν να συναντώνται Τέκτονες από όλο τον Κόσμο, παρακάμπτοντας στεγανά του παρελθόντος, ό-

πως η κανονικότητα και ο γυναικείος Τεκτονισμός. Με την ΤΝ θέλοντας και μη ο Τεκτονισμός 'εκσυγχρονίζεται' και γίνεται πιο ευέλικτος στις σχέσεις μεταξύ των Αδδ. και των οργανώσεών τους.

Συμπεράσματα

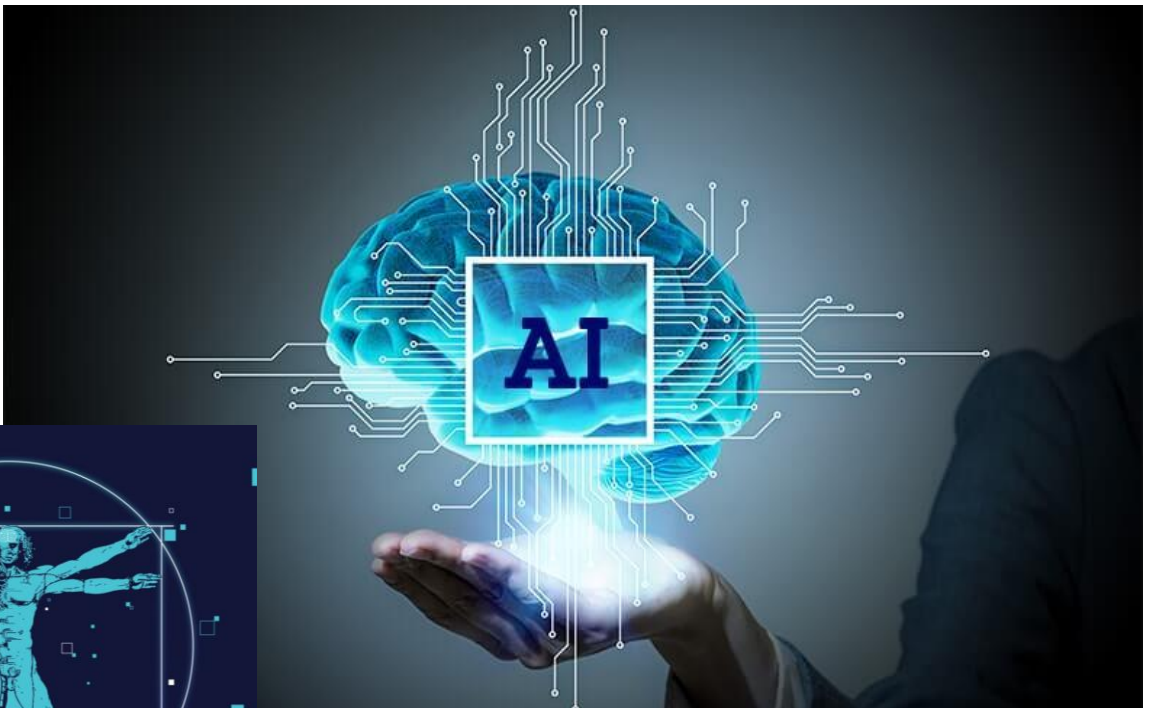
Η ΤΝ είναι ένα επιστημονικό πεδίο που βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη και θα συνεχίσει να εξελίσσεται ραγδαία τα επόμενα χρόνια. Οι ορισμοί που έχουν δοθεί για τον όρο είναι πολλοί και βασίζονται στους επιμέρους στόχους της ΤΝ. Οι εφαρμογές της ΤΝ στην καθημερινότητά μας είναι πάρα

λά και ένα σύστημα ηθικών αξιών. Τέτοιου είδους αξίες θεωρούνται το σύνολο των αντιλήψεων που διαμορφώνει ο άνθρωπος για το καλό και το κακό, το δίκαιο και το άδικο, αυτό που πρέπει να πράττει και αυτό που πρέπει να αποφεύγει. Η ηθική σκέψη, ο στοχασμός και ο προβληματισμός ανήκουν στον άνθρωπο και βασίζονται στα ερωτήματα από τα διλήμματα που προκύπτουν για τη λήψη της ορθής απόφασης.

θορισμένες εντολές σε γλώσσα, την οποία μπορούν να κατανοήσουν.

Και κάποια ερωτήματα για το τέλος:

1. Η τελική λήψη απόφασης μέσω αλγορίθμων και επεξεργασίας δεδομένων διατηρεί την αυτονομία του προσώπου και την εποπτεία της διαδικασίας από τον άνθρωπο;
2. Η Τεχνητή Νοημοσύνη στοχεύει στο κοινό καλό, στην ωφέλεια και την πρόο-

πολλές.

Για τις εφαρμογές της Τεχνητής Νοημοσύνης, συνήθως η συζήτηση περί ηθικής βασίζεται στη διαχείριση του λάθους, την οποία χρεώνεται ο τελικός χρήστης. Ο άνθρωπος ενέχει την ηθική του, δηλαδή ένα σύνολο βασικών προτύπων και τρόπων συμπεριφοράς και δράσης, αλ-

Το να πράξω με τον ένα τρόπο ή τον άλλο, έχει προέλθει στον ανθρώπινο νοου μέσα από μία διαδικασία ερωτημάτων, τα οποία προκάλεσε το ηθικό δίλημμα. Η ηθική απόφαση στα διλήμματα λαμβάνεται βασιζόμενη στις αρχές, τις πίστεις και τις ιδεολογίες του ανθρώπου και σαφώς τον χαρακτηρίζουν ανάλογα. Στα ηθικά διλήμματα οι άνθρωποι αντιδρούν με τη συνείδηση και το ένστικτο, αλλά οι μηχανές χρειάζονται κα-

δο του ανθρώπου;

3. Η ιδιωτικότητα και τα προσωπικά δεδομένα προστατεύονται και δεν προκαλείται βλάβη, ιδιαίτερα στην επεξεργασία ευαίσθητων δεδομένων, τα οποία αφορούν την υγεία και το ιατρικό ιστορικό του ανθρώπου;
4. Υπάρχει διαφάνεια, κοινωνική δικαιοσύνη και σεβασμός στη διαφορετικότητα του ανθρώπου στη χρήση της Τεχνητής Νοημοσύνης;
- 5.

Α.Π.

Φιλοσοφία

&

Τεχνητή Νοημοσύνη

Με ποιο τρόπο η επιστημονική και τεχνολογική εξέλιξη σχετίζεται με τη μυθολογία και την παρελθούσα ιστορία και με ποιο τρόπο κατευθύνεται προς το μέλλον;

Οι κοσμοαντιλήψεις των αρχαίων πολιτισμών τροποποιήθηκαν σημαντικά κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα και της Αναγέννησης.

Αυτοί οι πολιτισμοί μετασχηματίστηκαν ριζικά κατά τον 17^ο αιώνα, τον αιώνα της Επιστημονικής Επανάστασης που σηματοδότησε την αρχή της Σύγχρονης Εποχής. Ομοίως και ο τωρινός μας επιστημονικός και τεχνολογικός πολιτισμός δύσκολα θα μπορούσε να συγκριθεί με τους κόσμους των αρχαίων Ελλήνων, των μεσαιωνικών μεταφυσικών ή με τις κοσμοαντιλήψεις του 19^{ου} αιώνα.

Η αλληλεπίδραση συσχετίζεται με το φυσικό περιβάλλον στο οποίο ενοικούμε. Κοινωνικοί, ιστορικοί, πολιτισμικοί και θεσμικοί λόγοι καθορίζουν την επιστημονική αλλαγή. Ορισμένες απόψεις για το φυσικό κόσμο γίνονται αποδεκτές, ενώ άλλες εξίσου αληθοφανείς απορρίπτονται. Η σχέση με-

ταξύ παράδοσης και καινοτομίας είναι απλώς συγκυριακή ή υπάρχει κάποια εσωτερική συνάφεια. Οι θεωρίες γίνονται αποδεκτές επειδή διατηρούν κάποια υπερχρονική από λογική άποψη.

Οι συγκροτητικές προϋποθέσεις των πλαισίων μέσα στα οποία ζούμε διέπουν έτσι τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε την Ιστορία, την Επιστήμη, τη Φιλοσοφία και τον Πολιτισμό. Αυτή η αντίληψη έχει σημαντικές επιπτώσεις όσον αφορά την αλήθεια στη φύση της ανθρώπινης γνωσιακής δραστηριότητας και στην αντικειμενικότητα της γνώσης.

Οι Έλληνες στη μυθολογία, το θέατρο και τη φιλοσοφία οικοδόμησαν ένα πνευματικό σύμπαν που περιστρεφόταν γύρω από τον άνθρωπο. Στην αρχαία Ελλάδα, η ιδέα των τεχνητών ρομπότ συναντάται σε μύθους αλλά και σε πειραματικές συσκευές όπως τα αυτόματα του Φίλωνα κ.α.

Ο Mayor, Ιστορικός της Επιστήμης, σημειώνει ότι οι πρώτες αναφορές στην Τεχνητή Νοημοσύνη και τα ρομπότ (αντικείμενα που κινούνται μόνα τους) εμφα-

νίζονται στα έργα του Ησίοδου και του Ομήρου.

Οι αρχαίοι Έλληνες Φιλόσοφοι διατύπωσαν θεωρίες για τον τρόπο της σκέψης. Διατύπωσαν τον ανθρώπινο εγκέφαλο ως ένα περίπλοκο μηχανισμό που μπορεί να οδηγήσει στην προσομοίωση.

Με την πρόοδο στον τομέα της Μηχανικής και των Μαθηματικών, η διδασκαλία των μηχανών χρησιμοποιώντας τα δεδομένα ήταν πολύ αποτελεσματική από το να τους δίνουν σαφείς οδηγίες.

Η έρευνα επικεντρώθηκε στο πεδίο του ανθρώπινου εγκεφάλου. Οι προκλήσεις της τεχνητής νοημοσύνης είναι ηθικές, πολιτιστικές και κοινωνικές. Με την πρόοδο της επιστήμης οι υπολογιστές θα γίνονται ταχύτεροι και πιο ισχυροί σύμφωνα με τον Κβαντικό Υπολογισμό.

Η Τεχνητή Νοημοσύνη θα επιλύσει πολλά προβλήματα στο χώρο της Ιατρικής, της Εκπαίδευσης, της Οικονομίας, της Άμυνας κ.α. πολύπλοκα προβλήματα που δε θα μπορούσαν να επιλυθούν με συμβατικές μεθόδους.

Αγ.Ρ.

Στην εποχή της Τεχνητής Νοημοσύνης

Η τεχνοφοβία, δηλαδή ο φόβος ή η αντίδραση απέναντι στην τεχνολογία, είναι μια πραγματικότητα που μπορεί να εκδηλωθεί και στην εποχή της Τεχνητής Νοημοσύνης (ΤΝ). Ενώ η ΤΝ προσφέρει πολλές ευκαιρίες και καινοτομίες, ορισμένοι ενδέχεται να ανησυχούν για τις επιπτώσεις της στην κοινωνία, την απασχόληση ή ακόμα και την ιδιωτικότητα. Είναι σημαντικό να ενημερώνονται οι άνθρωποι και να συζητούν για τα ηθικά ζητήματα που προκύπτουν, προκειμένου να αντιμετωπίσουν την τεχνολογία με ενσυναίσθηση και κριτικό πνεύμα.

Η τεχνοφοβία στην εποχή της Τεχνητής Νοημοσύνης (ΤΝ) αναδύεται ως ένα πολύπλοκο και επίκαιρο θέμα, καθώς η τεχνολογική εξέλιξη σχηματίζει νέα σενάρια και αντιδράσεις στην κοινωνία. Σε αυτήν την έκθεση, θα εξετάσουμε τις ρίζες και τις εκφάνσεις της τεχνοφοβίας σε σχέση με την ΤΝ, ενώ θα αναλύσουμε πιθανές συνέπειες και τρόπους αντιμετώπισης.

Η Τεχνητή Νοημοσύνη, με την ικανότητά της να αναλύει, να μαθαίνει και να λαμβάνει αυτόνομες αποφάσεις, αναπτύσσεται με εντυπωσιακούς ρυθμούς. Παράλληλα με τα οφέλη που προσφέρει, η ανάπτυξη της ΤΝ επιφέρει και ανησυχίες, οδηγώντας σε φαινόμενα τεχνοφοβίας.

Ορισμός και Ρίζες της Τεχνοφοβίας

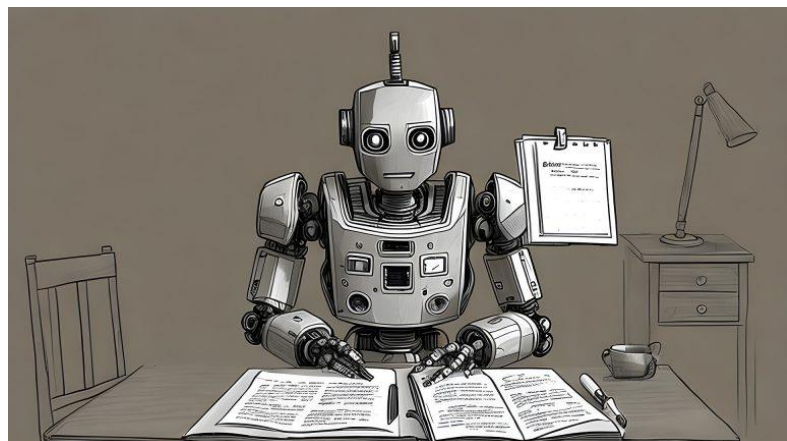
Η τεχνοφοβία ορίζεται ως ο φόβος ή η αντίδραση απέναντι στην τεχνολογία. Οι ρίζες της μπορούν να ανιχνευθούν σε ποικίλες πηγές, συμπεριλαμβανομένων ιστορικών,

εποχή, η ΤΝ προσθέτει ένα νέο στοιχείο, καθώς ορισμένοι φοβούνται τις επιπτώσεις της τεχνολογικής εξέλιξης στην καθημερινότητά τους.

Εκφάνσεις της Τεχνοφοβίας στην Εποχή της ΤΝ

Απώλεια Θέσεων Εργασίας: Ο φόβος της αυτοματοποίησης και της αντικατάστασης εργαζομένων από μηχανές αποτελεί σημαντική πτυχή της τεχνοφοβίας.

Ηθικά Διλήμματα: Οι αμφιβολίες γύρω από τη χρήση της ΤΝ σε ευαίσθητα ηθικά ζητήματα, όπως η ιδιωτικότητα

κοινωνικών και πολιτιστικών παραγόντων. Στην παρούσα

και η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, ενισχύουν την τεχνοφοβία.

Επιπτώσεις στην Κοινωνική Ζωή: Η αύξηση της ψηφιακής συνδεσιμότητας και η υπερβολική εξάρτηση από την τεχνολογία μπορούν να προκαλέσουν αποστασιοποίηση και επιδείνωση της κοινωνικής συνοχής.

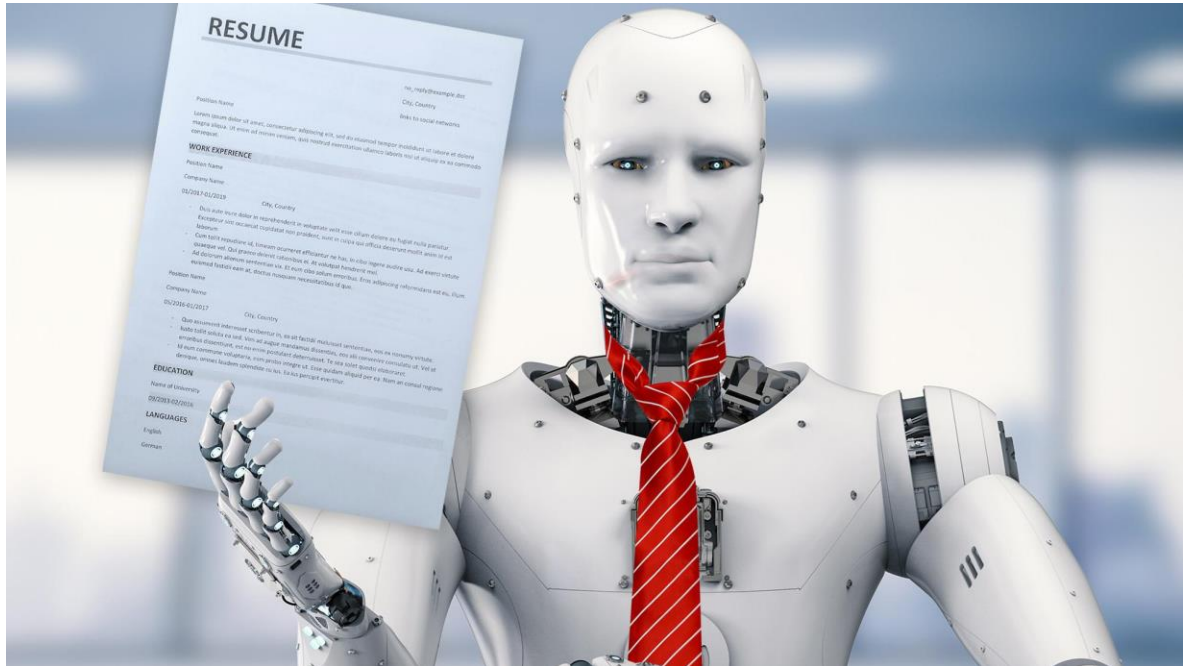
Συνέπειες της Τεχνοφοβίας
Ο φόβος της τεχνολογίας, ή τεχνοφοβία, μπορεί να έχει ποικίλες συνέπειες που επηρεάζουν τόσο τον ατομικό όσο και τον κοινωνικό τομέα. Αν και η τεχνολογία έχει προσφέρει πληθώρα οφελών, η αντίδραση των αν-

έτσι την ανάπτυξη και την εξέλιξη της κοινωνίας.

Απώλεια Ευκαιριών Απασχόλησης: Η αντίδραση της τεχνοφοβίας στην αυτοματοποίηση και την τεχνολογική

ενισχύει τον κοινωνικό αποκλεισμό.

Καθυστέρηση Εκπαίδευσης και Ανάπτυξης: Η τεχνοφοβία μπορεί να αποτρέψει τους ανθρώπους από το να επω-

ανάπτυξη μπορεί να οδηγήσει στη φοβία απώλειας θέσεων εργασίας, παρακωλύοντας

φεληθούν πλήρως από ευκαιρίες εκπαίδευσης και ανάπτυξης, καθώς αποφεύγουν νέες τεχνολογίες και διαδικασίες.

θρώπων στην εξέλιξη της μπορεί να έχει αρνητικές επιπτώσεις. Ας εξετάσουμε μερικές από αυτές:

Περιορισμένη Καινοτομία και Ανάπτυξη: Η τεχνοφοβία μπορεί να εμποδίσει την υιοθέτηση νέων τεχνολογιών και καινοτομιών, περιορίζοντας

έτσι την προσαρμογή στις νέες απαιτήσεις της αγοράς εργασίας.

Κοινωνικά Αποκλεισμένοι: Οι άνθρωποι που υποφέρουν από τεχνοφοβία μπορεί να απομακρύνονται από την κοινωνία που υιοθετεί ενεργά την τεχνολογία, γεγονός που

βία δεν είναι απαραίτητα αποκλειστική. Ενώ οι φόβοι μπορεί να έχουν βάσιμες ανησυχίες, η εποικοδομητική αντίδραση είναι η εκπαίδευση και η ενημέρωση για τις τεχνολογικές εξελίξεις και τις πιθανές συνέπειές τους.

M.B.

Σοπενχάουερ, "Ο Κόσμος ως Βούληση και ως Παράσταση"

Ο Άρτουρ Σοπενχάουερ, (Arthur Schopenhauer) ήταν Γερμανός Φιλόσοφος, ιδεαλιστής, και λάτρης του «θεϊκού», όπως τον αποκαλούσε, Πλάτωνα. Γνωστός κυρίως από το βιβλίο του «ο κόσμος ως βούληση και ως παράσταση», ο Σοπενχάουερ ίδρυσε μία νέα φιλοσοφία, επίκεντρο της οποίας είναι η βούληση, ως μεταφυσική αρχή κατανόησης του κόσμου αλλιά και του ίδιου του ατόμου. Ήταν ο πρώτος σημαντικός Ευρωπαίος φιλόσοφος που εισήγαγε την ινδική φιλοσοφία στον δυτικό τρόπο σκέψης. Επίσης είναι γνωστός για τη μοναδική του οπτική για την ανθρώπινη ύπαρξη και τον πόνο.

Ο Σοπενχάουερ ήταν γνωστός για τον αθεϊστικό πεσιμισμό του και την φιλοσοφική του διαύγεια. Στην ηλικία των 25 δημοσίευσε τη διδακτορική διατριβή του με τίτλο «Επί της τετραπλής ρίζας του αποχρώντος λόγου», η οποία εξέταζε αν η αιτιότητα καθαυτή μπορεί να προσκομίσει απαντήσεις για τον κόσμο μας. Το σημαντικότερο έργο του Σοπενχάουερ, Ο Κόσμος ως Βούληση και ως Παράσταση, τόνιζε τον ρόλο του

κύριου κινήτρου δράσης των ανθρώπων, το οποίο ο Σοπενχάουερ ονόμαζε Βούληση.

Η ανάληψη της Βούλησης οδήγησε τον Σοπενχάουερ στο συμπέρασμα ότι οι συναισθηματικές, σωματικές και σεξουαλικές επιθυμίες δεν μπορούν ποτέ να εκπληρωθούν ολοκληρωτικά. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα ο Σοπενχάουερ να κατατείνει προς ένα τρόπο ζωής που απέρριπτε τις ανθρώπινες επιθυμίες, παρόμοιο με αυτόν που διδάσκουν ο Βουδισμός και οι Βέδες.

Η μεταφυσική ανάληψη της Βούλησης από μέρους του Σοπενχάουερ, η άποψή του πάνω στο κίνητρο και την επιθυμία, και ο αφοριστικός τρόπος γραφής του επηρέασαν πολλούς γνωστούς ανθρώπους του πνεύματος όπως ο Φρειδερίκος Νίτσε, ο Ρίχαρντ Βάγκνερ, ο Λούντβιχ Βιτγκενστάιν, ο Άλμπερτ Αϊνστάιν, ο Σίγκμουντ Φρόυντ, ο Χόρχε Λουίς Μπόρχες και άλλοι.

Υποστήριξε ότι η ζωή χαρακτηρίζεται από εγγενή πόνο και τόνισε την κυριαρχία της «θέλησης για ζωή» ως κινήτριας δύναμης πίσω από τις ανθρώπινες πράξεις. Η φιλο-

σοφία του Σοπενχάουερ, η οποία επηρεάστηκε σε μεγάλο βαθμό από την ανατολική σκέψη, ιδίως από τον Βουδισμό και τον Ινδουισμό, υποστήριξε ότι η επιδίωξη των επιθυμιών οδηγεί σε δυσσρέσκεια. Υποστήριξε τον ασκητισμό και την παραίτηση από τις κοσμικές επιθυμίες για την επίτευξη εσωτερικής ειρήνης και την υπέρβαση της οδύνης. Παρά την αρχική αφάνεια, οι ιδέες του Σοπενχάουερ κέρδισαν αναγνώριση αργότερα στη ζωή του, επηρεάζοντας σημαντικές προσωπικότητες όπως ο Φρίντριχ Νίτσε και ο Σίγκμουντ Φρόυντ.

Οι 3 δυνάμεις και τα 3 είδη απολαύσεων για τον Σοπενχάουερ.

Αρχικά, λοιπόν, έχουμε τις απολαύσεις της αναπαραγωγικής δυνάμεως, εκείνες δηλ. της βρώσεως, πόσεως, πέψεως, αναπαύσεως και του ύπνου. Τούτες, μάλιστα, ολόκληρα έθνη φέρονται να τις έχουν κάνει εθνικές απολαύσεις και να δοξάζονται γι' αυτές.

Κατόπιν, έχουμε τις απολαύσεις της διέγερσης, εκείνες δηλ. της πεζοπορίας, του άλματος, της πάλης, του χορού, της ξιφασκίας, της ιππασίας και των αθλητικών παι-

χνιδιών κάθε είδους, καθώς επίσης και του κυνηγιού, της μάχης και του πολέμου.

Τέλος, έχουμε και τις απολαύσεις της αισθαντικότητας, εκείνες δηλ. της θέασης, της νόησης, του συναισθήματος, της ποίησης, της γλυπτικής, της μουσικής, της μάθησης, της μελέτης, του διαλογισμού, της εφεύρεσης, τού φιλοσοφείν κ.ο.κ.

Σχετικά με την αξία, την ένταση, την διάρκεια καθενός απ' αυτά τα είδη των απολαύσεων, μπορούν να γίνουν ποικίλες επισημάνσεις. Σ' όλη τους, όμως, είναι ευνόητο πώς η απόλαυσή μας (η όποια εξαρτάται πάντοτε από την χρήση των δικών μας δυνάμεων) και, συνεπώς, και η ευτυχία μας (ή όποια συνίσταται στην συχνή ύπαρξη της απόλαυσης) θα είναι τόσο μεγαλύτερες όσο ευγενέστερου είδους είναι ή δύναμη που τις παράγει. Επίσης, κανείς δεν θ' αμφισβητήσει τα πρωτεία που κατέχει απ' αυτήν την άποψη η αισθαντικότητα – η ουσιαστική υπεροχή της οποίας συνιστά το διακριτικό γνώρισμα του ανθρώπου έναντι των άλλων ειδών του ζωικού βασιλείου- σε σχέση με τις δύο άλλες βασικές φυσιολογικές δυνάμεις, οι οποίες απαντούν στον ίδιο ή σε ακόμη μεγαλύτερο βαθμό και στα άλλα ζώα. Στην σφαίρα της αισθαντικότητας ανήκουν οι γνωστικές μας δυνάμεις, ώστε ή υπεροχή αυτής να μας καθιστά δεκτικούς για τις απολαύσεις της γνώσης, τις καλούμενες δηλ. πνευματικές απολαύσεις, οι οποίες, μάλιστα, είναι τόσο πιο έντονες όσο μεγαλύτερη είναι η υπεροχή της αισθαντικότητας.

Ακολουθεί απόσπασμα από το βιβλίο του Άρθουρ Σοπενχάουερ Αφορισμοί για την πρακτική σοφία της ζωής.

«Οι άνθρωποι συνήθως, όσο είναι νέοι, την ήυση δίνουν η μυϊκή δύναμη και η γενετήσια

ορμή. Αργότερα, όμως, δεν απομένουν παρά οι πνευματικές δυνάμεις· εάν τούτες δεν υπάρχουν η δεν έχουν καλλιεργηθεί η δεν έχει συσσωρευτεί το απαιτούμενο για την δραστηριότητά τους υλικό, τότε ό θρήνος είναι μέγας.

Μπορούμε, μάλιστα, να διερευνήσουμε το θέμα κατά τρόπο μεθοδικό, ανατρέχοντας στις ρίζες όλων των εκδηλώσεων της ανθρώπινης δυνάμεως, δηλ. στις τρεις βασικές δυνάμεις της ανθρώπινης φυσιολογίας τούτες, επομένως, πρέπει να τις εξετάσουμε ως προς το χωρίς σκοπό παιχνίδι τους, κατά το όποιο εμφανίζονται ως οι πηγές τριών ειδών ενδεχομένων απολαύσεων, από τα όποια αυτά είδη, ο κάθε άνθρωπος, ανάλογα με το ποια δύναμη κυριαρχεί μέσα του, θα επιηέξει εκείνο που του ταιριάζει.

Συνεπώς, ενώ η ζωή των υπολοίπων ρέει και παρέρχεται μέσα σε πνευματική ατονία – καθώς η διάνοια και η καρδιά τους είναι οηοκλήρωτικά εστραμμένες στα ευτελή ενδιαφέροντα της προσωπικής ευμάρειας κι έτσι σε δυστυχίες κάθε είδους, ώστε οι άνθρωποι αυτοί, μόλις η ενασχόληση με τούτα μειωθεί και οι ίδιοι επιστρέψουν πίσω στον εαυτό τους, να πηήττονται από αφόρητη ανία, αφού μόνο τα φηογερά πάθη καταφέρνουν να επιφέρουν μία κάποια κίνηση στην αδρανή μάζα.

Ο άνθρωπος, αντίθετα, ο προικισμένος με δεσπόζουσες πνευματικές δυνάμεις χαιρεί υπάρξεως ηλούσιας σε σκέψεις, διαρκώς ζωογονούμενης και σπουδαίας, ασχολείται με αντικείμενα αξιόλογα κι ενδιαφέροντα, μόλις του επιτραπεί ν' αφιερωθεί σ' αυτά, και φέρει εντός του τις πηγές των ευγενέστερων απολαύσεων. Παρακίνηση έξωθεν του προσφέρουν τα δημιουργήματα της φύσης

και η όψη των ανθρώπινων δραστηριοτήτων, κατόπιν οι τόσο διαφορετικές επιδόσεις των υπερπροικισμένων ανθρώπων όλων των εποχών και όλων των ηαών, τις όποιες αυτές επιδόσεις, στην πραγματικότητα, μόνον αυτός μπορεί ν' αποηαύσει ουσιαστικά, καθώς μόνον αυτός μπορεί να τις κατανοήσει και να τις νιώσει.

Ως συνέπεια τούτου, ένας τόσο ευνοημένος άνθρωπος ζει, παράλληηα με τον προσωπικό του βίο, κι έναν δεύτερο, συγκεκριμένα έναν πνευματικό βίο, τον όποιον αντιμετωπίζει βαθμιαία ως τον ουσιαστικό σκοπό της ύπαρξης, εκηαμβάνοντας τον πρώτο ως απηό μέσο γι' αυτόν οι ηοιποί, αντίθετα, είναι αναγκασμένοι να θεωρούν την άνοστη, κενή και ηηιβερή επιβίωση ως σκοπό. Ο πνευματικός βίος είναι εκείνος που πρωτίστως τον απασχοηεί και ο όποιος, με την διαρκή αύξηση της κατανόησης και της γνώσης, προσηαμβάνει μία εσωτερική ηηηηουχία κι έναν χαρακτήρα όηο και πιο εντατικό, μία όηο και περισσότερο ηηηορούμενη οηότητα και τελειότητα, όπως ένα έργο τέχνης κατά την δημιουργία του. Σε σχέση με τον βίο αυτόν, ή πρακτική ζωή των ηοιπών -ή όποια είναι προσανατοηισμένη στην προσωπική ευμάρεια κι επιδέχεται αύξηση μόνον ως προς την διάρκεια, όχι όμως και ως προς το βάθος- δημιουργεί ζωηρή και ηηιβερή αντίθεση, ισχύει, όμως, κατ' ανάγκη ως αυτοσκοπός για τούς ανθρώπους αυτούς, ενώ, για εκείνον, ως απηό μέσο.

Ο κοινός άνθρωπος, αντίθετα, εξαρτάται για τις αποηαύσεις της ζωής του από πράγματα που βρίσκονται έκτος του. Από την ιδιοκτησία, τούς βαθμούς, από γυναίκα και παιδιά, φίηους, συντροφία κ.ηη.· σ' αυτά στηρίζεται ή ευτυχία της ζωής του, η όποία, για τον ηόγο αυτόν, κα-

ταρρέει μόλις διαπιστώσει ότι τα έχασε ή ότι εξαπατήθηκε ως προς αυτά. Για να εκφράσουμε την σχέση αυτή, μπορούμε να πούμε πώς το κέντρο βάρους του βρίσκεται εκτός του. Για τον λόγο ακριβώς αυτόν, έχει διαρκώς μεταβαλλόμενες επιθυμίες και ιδιοτροπίες: εάν η οικονομική του κατάσταση το επιτρέπει, την μία θ' αγοράζει εξοχικά και άλλα, την άλλη θα διοργανώνει δεξιώσεις, την άλλη θα πραγματοποιεί ταξίδια, συνολικά δε θα ζει σε μεγάλη πολυτέλεια, επειδή ακριβώς αναζητεί ικανοποίηση έξωθεν με κάθε είδους πράγματα, ενεργώντας, έτσι, όπως ο εξασθενημένος που ελπίζει με δυναμωτικά και φάρμακα ν' ανακτήσει την υγεία και την ρώμη του, η πραγματική πηγή των οποίων δεν είναι παρά η ζωτική ενέργεια εντός του.»

10 ουσιώδη ορόσημα στη φιλοσοφία του Σοπενχάουερ.

Η βούληση ως θεμελιώδης δύναμη

Στην καρδιά της φιλοσοφίας του Σοπενχάουερ βρίσκεται η έννοια της βούλησης. Υποστήριξε ότι ο κόσμος κινείται από μια άσβεστη θέληση, μια έμφυτη αγωνιστική δύναμη που ωθεί όλα τα έμβια όντα να κυνηγήσουν τις επιθυμίες και τις ανάγκες τους.

Το πέπλο: ψευδαίσθηση της πραγματικότητας

Η ερμηνεία της πραγματικότητας από τον Σοπενχάουερ επηρεάστηκε από την ανατολική φιλοσοφία. Πίστευε ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε ως πραγματικότητα είναι μια ψευδαίσθηση, ένα απλό πέπλο που συσκοτίζει την αληθινή φύση της ύπαρξης.

Μεταφυσική της Μουσικής

Η μοναδική άποψη του Σοπενχάουερ για τη μουσική ως μεταφυσική μορφή τέχνης διερεύνησε πώς αυτή συντο-

νίζεται με την υποκείμενη βούληση. Είδε τη μουσική ως άμεση έκφραση της παγκόσμιας βούλησης, υπερβαίνοντας τα γλωσσικά και πολιτισμικά εμπόδια.

Η απαισιόδοξη κοσμοθεωρία

Η κοσμοθεωρία του Σοπενχάουερ έτεινε προς τον πεσιμισμό, υποστηρίζοντας ότι η ζωή χαρακτηρίζεται από πόνο και δυσaréσκεια λόγω της αδυσώπητης επιδίωξης των επιθυμιών, μια αντίληψη που παραμένει καιρική στη σημερινή καταναλωτική κοινωνία.

Ασκητισμός και απειλευθέρωση

Υποστήριξε τις ασκητικές πρακτικές ως μέσο για την απειλευθέρωση από τον κύκλο της επιθυμίας και του πόνου. Ο Σοπενχάουερ πίστευε ότι με την αποκήρυξη των επιθυμιών, τα άτομα θα μπορούσαν να επιτύχουν μια κα-

που αντηχεί στις σύγχρονες συζητήσεις για την ηθική και τα δικαιώματα των ζώων.

Ατομικότητα και διάλυση του Εγώ

Ο Σοπενχάουερ θεωρούσε το εγώ ως μια ψευδαίσθηση που διαχωρίζει τα άτομα από την αναγνώριση της διασύνδεσής τους με τον κόσμο. Οι ιδέες του παραλληλίζονται με το σύγχρονο ενδιαφέρον για τη διάλυση του εγώ μέσω πρακτικών όπως ο διαλογισμός και η ενσυνειδητότητα.

Επιρροή στον Νίτσε και τον Φρόυντ

Οι ιδέες του Σοπενχάουερ άφησαν ανεξίτηλο σημάδι στον Φρίντριχ Νίτσε και τον Σίγκμουντ Φρόυντ, επηρεάζοντας τις προοπτικές τους για την ανθρώπινη φύση, το ασυνείδητο μυαλό και την πολυπλοκότητα της ανθρώπινης κατάστασης.

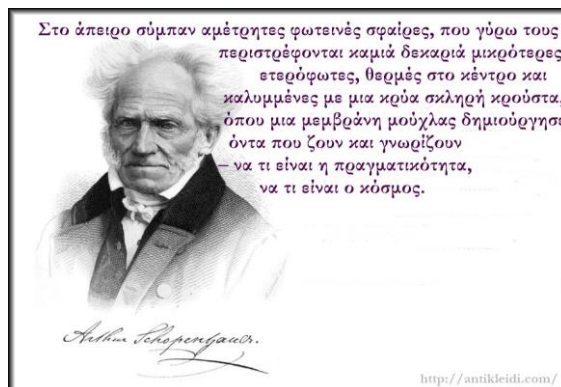
Σύγχρονη σημασία

Στη σημερινή κοινωνία των γρήγορων ρυθμών και της κατανάλωσης, οι ιδέες του Σοπενχάουερ συνεχίζουν να διατηρούν τη σημασία τους. Η εξερεύνηση της επιθυμίας, του πόνου και της αναζήτησης του νοήματος, λειτουργεί ως καθρέφτης για τα σύγχρονα υπαρ-

ξιακά ερωτήματα και τις κοινωνικές ανησυχίες.

Η φιλοσοφία του Άρθουρ Σοπενχάουερ αποτελεί απόδειξη της διαχρονικής φύσης της βαθιάς σκέψης. Οι ιδέες του όχι μόνο προσφέρουν ένα παράθυρο στο παρελθόν, αλλά και έναν φακό μέσα από τον οποίο μπορούμε να προβληματιστούμε σχετικά με την πολυπλοκότητα της δικής μας ύπαρξης και του κόσμου γύρω μας. Μέσα από αυτά τα 10 ορόσημα, ρίχνουμε μια ματιά στη διαχρονική σοφία που συνεχίζει να διαμορφώνει την κατανόησή μας για την πραγματικότητα.

Μ.Π.

τάσταση απειλευθέρωσης και ικανοποίησης.

Η τέχνη ως μονοπάτι προς τη λύτρωση

Για τον Σοπενχάουερ, η τέχνη είχε τη δύναμη να υπερβεί τη θέληση και να προσφέρει προσωρινή ανάπαυλα από τον πόνο. Η ενασχόληση με την τέχνη επέτρεπε στα άτομα να ξεφύγουν στιγμιαία από τον εναγκαλισμό των επιθυμιών τους.

Συμπόνια και ηθική

Τόνισε τη συμπόνια ως ηθική επιταγή, υποστηρίζοντας ένα καθολικό αίσθημα ενσυναίσθησης και καλοσύνης προς όλα τα έμβια όντα, μια αξία

Τεκτονικά & Ερμητικά Μυστήρια

Ο Ελευθεροτεκτονισμός και ο Ερμητισμός, δύο αρχαίες και μυστηριώδεις παραδόσεις, έχουν από καιρό συνυφασιστεί, σχηματίζοντας μια συναρπαστική ταπισερί εσωτερικής γνώσης και φιλοσοφικών αρχών. Ενώ το καθένα έχει τη μοναδική του προέλευση και πρακτικές, οι συνδέσεις μεταξύ του Τεκτονισμού και του Ερμητισμού είναι βαθιές, αποκαλύπτοντας μια κοινή κληρονομιά που έχει επηρεάσει την πορεία της ιστορίας και διαμόρφωσε το μυαλό όσων μυήθηκαν στα μυστικά τους.

Προέλευση και ιστορικό πλαίσιο:

Ο Ελευθεροτεκτονισμός, που συχνά εντοπίζεται στις μεσαιωνικές συντεχνίες λιθοξόων, εμφανίστηκε επίσημα στις αρχές του 17ου αιώνα με την ίδρυση της Μεγάλης Στοάς της Αγγλίας το 1717. Τα τελετουργικά, τα σύμβολά και η μυστική φύση του έχουν τροφοδοτήσει εικασίες και

ίντριγκες για αιώνες. Ο ερμητισμός, από την άλλη, έχει ρίζες στην αρχαία Αίγυπτο και την Ελλάδα, βρίσκοντας έκφραση στις διδασκαλίες που αποδίδονται στον Ερμή Τρισμέγιστο. Αυτές οι διδασκαλίες, που περιλαμβάνουν την αλλημεία, την αστρολογία και τον μυστικισμό, αναβίωθηκαν αργότερα κατά τη διάρκεια της Αναγέννησης.

Η Ερμητική Σύνδεση:

Η σύνδεση μεταξύ του Τεκτονισμού και του Ερμητισμού γίνεται εμφανής στους συμβολισμούς και τις φιλοσοφικές αρχές που μοιράζονται και οι δύο παραδόσεις. Η έννοια του «Μεγάλου Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος» στον Τεκτονισμό έχει μια εντυπωσιακή ομοιότητα με την ερμητική ιδέα μιας θεϊκής, που καλύπτει τα πάντα, που κυβερνά τον κόσμο. Και οι δύο παραδόσεις τονίζουν την επιδίωξη της πνευματικής φώτι-

σης, την αναζήτηση της αλήθειας και τη μεταμόρφωση του ατόμου σε ένα πιο φωτισμένο ον.

Συμβολισμοί και τελετουργίες:

Ο συμβολισμός παίζει καθοριστικό ρόλο τόσο στον Τεκτονισμό όσο και στον Ερμητισμό. Η χρήση ιερής γεωμετρίας, αλλημικών συμβόλων και μυστικιστικών εικόνων είναι διάχυτη στις διδασκαλίες τους. Οι μασονικές στοές στολίζονται με συμβολικά στοιχεία και οι τελετουργίες περιλαμβάνουν αλληγορικά ταξίδια που απηχούν ερμητικά θέματα εσωτερικής μεταμόρφωσης και φώτισης. Η χρήση συμβόλων όπως η πυξίδα, το τετράγωνο και η αρχή «όπως παραπάνω, έτσι και κάτω» υπογραμμίζει την ερμητική επιρροή στον Τεκτονισμό.

Η Αλλημική Σύνδεση:

Η αλλημεία, μια κεντρική πτυχή του Ερμητισμού, είναι επίσης παρούσα στον Τεκτονισμό. Και οι δύο παραδόσεις μοιράζονται τη μεταφορική γλώσσα της μεταστοιχείωσης και της πνευματικής εκλέπτυνσης. Η αλλημική διαδικασία μετατροπής των βασικών μετάλλων σε χρυσό συμβολίζει το μασονικό ταξίδι αυτοβελτίωσης και πνευματικής

εξέλιξης. Το μεταμορφωτικό ταξίδι του μυημένου, ανάλογο με το αλλημικό Μεγάλο Έργο, είναι ένα επαναλαμβανόμενο θέμα τόσο στις μασονικές όσο και στις ερμητικές διδασκαλίες.

Μυστικότητα και Εσωτερική Γνώση:

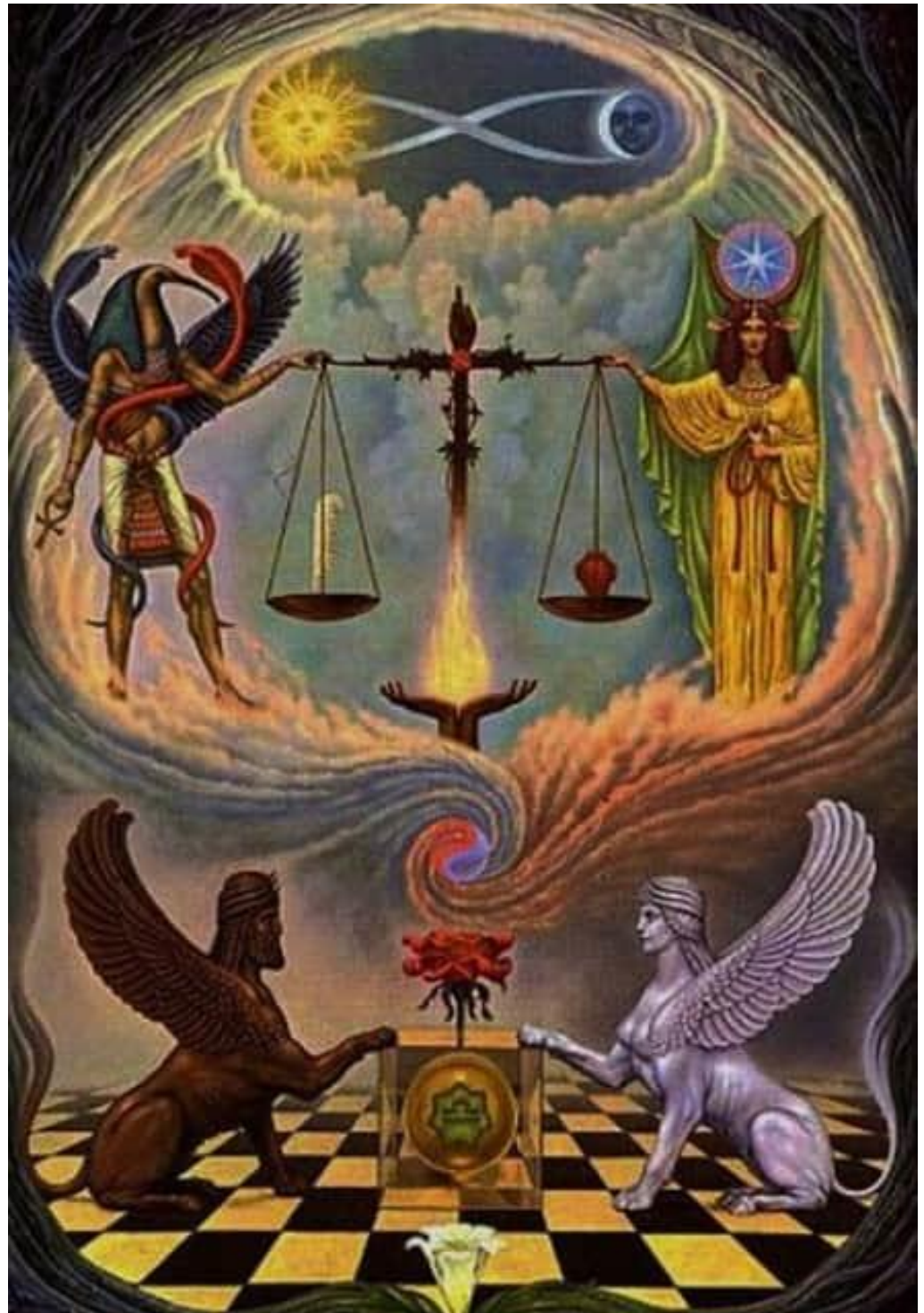
Ένα από τα κοινά νήματα μεταξύ του Τεκτονισμού και του Ερμητισμού είναι η έμφαση στη μυστικότητα. Και οι δύο παραδόσεις περιφρουρούν τις διδασκαλίες και τις τελετουργίες τους, επιτρέποντας μόνο στους μυημένους να έχουν πρόσβαση στην εσωτερική τους γνώση. Η διατήρηση της σοφίας μέσω ρίγων εκλεκτών καθρεφτίζει την ερμητική αρχή της μετάδοσης της ιερής γνώσης σε όσους κρίνονται άξιοι, διασφαλίζοντας τη διατήρησή της και τη σωστή

κατανόσή της.

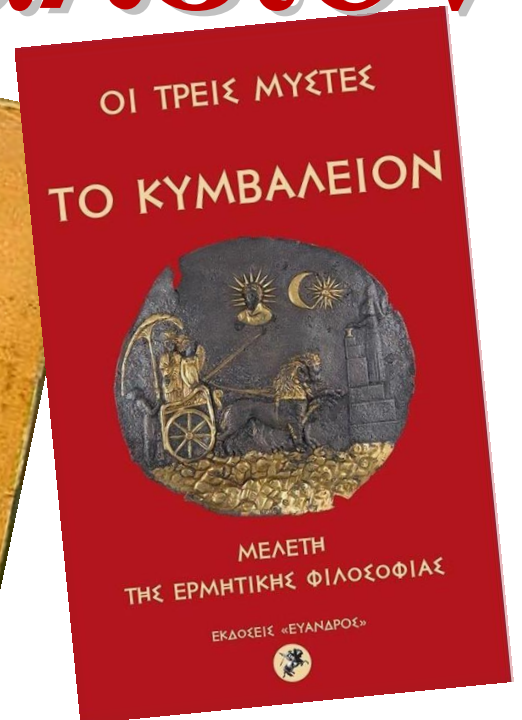
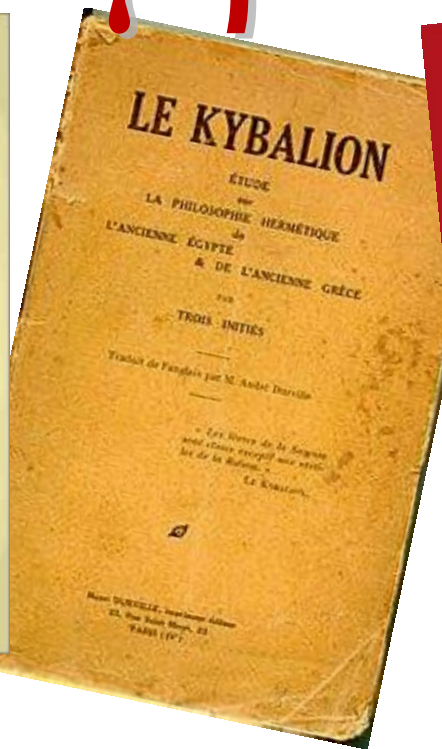
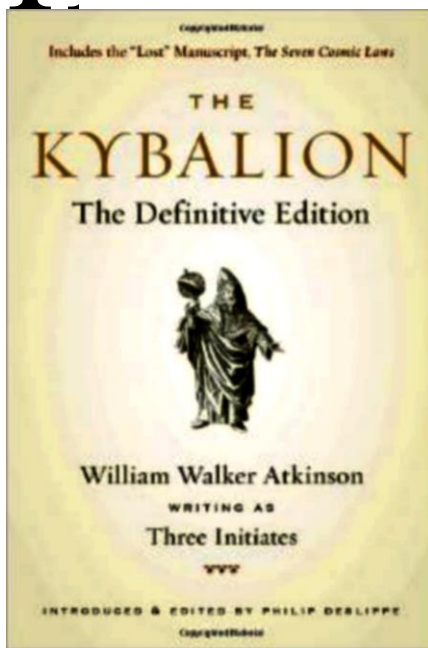
Ο Ελευθεροτεκτονισμός και ο Ερμητισμός, αν και διακρίνονται στην προέλευσή τους, έχουν πλήξει μια πλούσια ταπετσαρία εσωτερικής γνώσης που συνεχίζει να αιχμαλωτίζει και να εμπνέει τους αναζητητές της σοφίας. Ο κοινός συμβολισμός, οι φιλοσοφικές αρχές και η έμφαση στον πνευματικό μετασχηματισμό

απεικονίζουν μια βαθιά σύνδεση μεταξύ αυτών των παραδόσεων. Είτε παρατηρηθεί μέσα από το πρίσμα της αλλημείας, της ιερής γεωμετρίας ή της επιδίωξης του διαφωτισμού, η περίπλοκη σχέση μεταξύ του Τεκτονισμού και του Ερμητισμού παραμένει μια αινιγματική και διαρκής πτυχή του μυστικιστικού ταξιδιού.

K.K.

Το Κυμβάλειον

Ερ-
μη-
τι-

κή Φιλοσοφία, δημοσιεύθηκε αρχικά το 1908 με το ψευδώνυμο "Οι Τρεις Μύστες", είναι ένα βιβλίο που ισχυρίζεται ότι είναι η ουσία των διδασκαλιών του Ερμή του Τρισμέγιστου, μεγάλο δάσκαλο του εσωτερισμού. Λέγεται «Τρισμέγιστος» διότι σύμφωνα με τον μύθο έχει αφήσει τρεις φορές την ευτυχία και την ειρήνη των εσωτερικών κόσμων για να ενσαρκωθεί και να βοηθήσει και να καθοδηγήσει τον άνθρωπο στον εσωτερικό δρόμο. Γι' αυτό και ταυτίζεται με τον αρχαίο Έλληνα θεό Ερμή ο οποίος ήταν και ο σύνδεσμος μεταξύ θεού και ανθρώπων (ο αγγελιοφόρος των θεών). Το Κυμβάλειο διασώθηκε από τρεις μύστες οι οποίοι ανέλαβαν να φτάσει αυτή η διδασκαλία στους ανθρώπους. Λέγεται

επίσης ότι είναι ένα από τα λίγα χειρόγραφα τα οποία διασώθηκαν από την βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας πριν την καταστροφή. Η καταγωγή του χάνεται στην άγνωστη προϊστορία της ανθρωπότητας και η συγγραφή του αποδίδεται στον μυθικό φωτισμένο μύστη, Ερμή τον Τρισμέγιστο.

Το σύγγραμμα του Κυμβάλειου περιλαμβάνει 7 Βασικές Συμπαντικές Αρχές, καθώς και σημαντικά Μυητικά Αξιώματα. Η αποκωδικοποίησή τους μας αποκαλύπτει την αληθινή φύση της πραγματικότητας στους ορατούς και τους αόρατους κόσμους, και μας παρέχει όλα τα κλειδιά για την Πνευματική μας Εξέλιξη, την Αυτογνωσία και τη δυνατότητα να ασκούμε με επιτυχία την τέχνη της Κατασκευής Πραγματικό-

τητας (υλοποίηση στόχων μέσω ψυχικής ενέργειας).

Οι Επτά Ερμητικές Αρχές, πάνω στις οποίες ολόκληρη η Ερμητική Φιλοσοφία βασίζεται, είναι οι ακόλουθες:

- Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
- Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗΣ
- Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΔΟΝΗΣΗΣ
- Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΚΟΤΗΤΑΣ
- Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΡΥΘΜΟΥ
- Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΟΣ
- Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΓΕΝΟΥΣ.
- Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ (Η αρχή της Νοητικότητας)
- ΤΟ ΟΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΝΟΥΣ, ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΕΙΝΑΙ ΝΟΗΤΙΚΟ

Το Κυμβάλειον

Αυτή η Αρχή εμπεριέχει την αλήθεια ότι «Όλα είναι Νους!» Εξηγεί ότι ΤΟ ΟΛΟΝ (η Ουσιαστική Αλήθεια η οποία συνεπάγεται όλες τις εξωτερικές εκδηλώσεις και φαινόμενα τα οποία είναι γνωστά με όρους όπως «Υλικό Σύμπαν», «Φαινόμενα της Ζωής», «Υλη», «Ενέργεια» και, κοντολογίς, όλα όσα είναι φαινόμενα των φυσικών μας αισθήσεων, ΕΙΝΑΙ ΠΝΕΥΜΑ το οποίο καθαυτό είναι ΑΚΑΤΑΛΗΠΤΟ και ΑΜΟΛΥΝΤΟ, αλλά μπορεί να θεωρείται και να εκφράζεται ΩΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ, ΑΠΕΙΡΟ... ΩΣ ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΝΟΥΣ.

Επίσης εξηγεί ότι όλος ο φαινόμενος κόσμος ή σύμπαν είναι απλά μια Νοητική Δημιουργία ΤΟΥ ΟΛΟΥ, η οποία υπόκειται στους Νόμους των Δημιουργημένων Πραγμάτων, και ότι το σύμπαν, σαν ολότητα, και στα μέρη του ή στις μονάδες, έχει την δική του ύπαρξη στον Νου ΤΟΥ ΟΛΟΥ, στον οποίο Νου εμείς «ζούμε και κινούμαστε και έχουμε την ύπαρξή μας».

Αυτή η Αρχή, εγκαθιστώντας την Νοητική Φύση του Κόσμου, εύκολα εξηγεί όλη την ποικιλία των νοητικών και ψυχικών φαινομένων τα οποία απασχολούν τόσο μεγάλο τμήμα της προσοχής μας, και τα οποία, χωρίς αυτή την εξήγηση, είναι ακατανόητα και χρήζουν επιστημονικής ερμηνεί-

ας. Η κατανόηση αυτής της μεγάλης Ερμητικής Αρχής της

Πνευματικότητας ενθαρρύνει κάποιον πρόθυμα να αδράξει τους νόμους του Πνευματικού Κόσμου, και να τους εφαρμόσει για την ευημερία του και την πρόδό του. Ο Ερμητιστής Μαθητής καθίσταται ικανός να εφαρμόσει ευφυώς τους μεγάλους Πνευματικούς Νόμους, αντί να τους χρησιμοποιήσει με ευκαιριακό τρόπο.

Με το Κλειδί όλων των Κλειδίων στην κατοχή του, ο μαθητής μπορεί να ξεκλειδώσει τις πολλές πόρτες του νοητικού και ψυχικού Ναού της γνώσης, και να εισέλθει το ίδιο ελεύθερα και έξυπνα. Αυτή η Αρχή εξηγεί την αληθινή φύση της Ενέργειας, της Δύναμης, και της Υλης, το γιατί και πώς όλες αυτές είναι υποδεέστερες από την Κυριαρχία του Νου.

Ένας από τους παλαιούς Ερμητιστές διδασκάλους έγραψε,

πολλούς αιώνες πριν: «Αυτός που αδράχνει την αλήθεια της Πνευματικής Φύσης του Κόσμου είναι καλά εφοδιασμένος στο Μονοπάτι για την Κυριαρχία». Και αυτά τα λόγια είναι τόσο αληθινά σήμερα όσο και τον καιρό που είχαν πρωτογραφεί. Χωρίς αυτό το Κλειδί για όλες τις Κλειδαριές, η Κυριαρχία είναι αδύνατη, και οι μαθητές χτυπούν μάταια τις πολλές πόρτες του Ναού.

Η Αρχή της Νοητικότητας ενσωματώνει την ιδέα ότι «Όλα είναι Νους». Ό, τι συμβαίνει πρέπει να είναι αποτέλεσμα μιας ψυχικής κατάστασης που προηγείται. Για να υπάρξει οτιδήποτε, οι σκέψεις έπρεπε να σχηματιστούν πρώτα, οι οποίες στη συνέχεια σχηματίζουν φυσική πραγματικότητα ή εκδήλωση. "Οι σκέψεις σας είναι σπόροι, φυτέψτε θετικούς σπόρους στον μυαλό σας."

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑΣ (Αναλογίας)

«ΩΣ ΑΝΩ, ΟΥΤΩΣ ΚΑΤΩ, ΩΣ ΚΑΤΩ, ΟΥΤΩΣ ΑΝΩ»

Αυτή η Αρχή εμπεριέχει την αλήθεια ότι υπάρχει πάντα Ανταπόκριση ανάμεσα στους νόμους και τα φαινόμενα των διαφόρων επιπέδων της ύπαρξης και της ζωής. Το αρχαίο Ερμητικό αξίωμα αναπτύσσεται μ' αυτά τα λόγια: «Ως άνω, ούτως κάτω, ως κάτω, ούτως άνω» και η κατανόηση αυτής της Αρχής δίνει σε κάποιον τα μέσα για την λύση πολλών σκοτεινών παραδόξων και απόκρυφων μυστικών της Φύσης. Υπάρχουν πεδία από την γνώση μας, αλλά όταν εφαρμόζουμε την Αρχή της Ανταπόκρισης σε αυτά είμαστε ικανοί να κατανοήσουμε ό,τι διαφορετικά θα ήταν άγνωστο σε μας.

Αυτή η Αρχή έχει συμπαντική εφαρμογή και εκδηλώνεται στα διαφορετικά πεδία του υλικού, νοητικού και πνευματικού σύ-

μπαντος! Είναι ένας Οικουμενικός Νόμος. Οι αρχαίοι Ερμητιστές θεωρούσαν αυτή την Αρχή σαν ένα από τα περισσότερο σημαντικά νοητικά εργαλεία, το οποίο ο άνθρωπος ήταν ικανός να χρησιμοποιήσει για να θέσει κατά μέρος τα εμπόδια που κρύβουν την θέα του Αγνώστου. Στη χρήση του ακόμη και το Πέπλο της Ίσιδας μπορεί να παραμεριστεί για μια βιαστική ματιά! Ακριβώς όπως η γνώση των Αρχών της Γεωμετρίας καθιστούν ικανό τον άνθρωπο να μετρήσει μακρινούς ήλους και τις κινήσεις

στοιχία μεταξύ των νόμων των φαινομένων των διαφόρων «επιπέδων» της ύπαρξης και της ζωής. Αυτή η αρχή δηλώνει ότι υπάρχει μια αρμονία, συμφωνία και αλληλογραφία μεταξύ αυτών των επιπέδων, που ορίζεται ως:
 Το Μεγάλο Φυσικό Επίπεδο
 Το Μεγάλο Ψυχικό Επίπεδο
 Το Μεγάλο Πνευματικό Επίπεδο

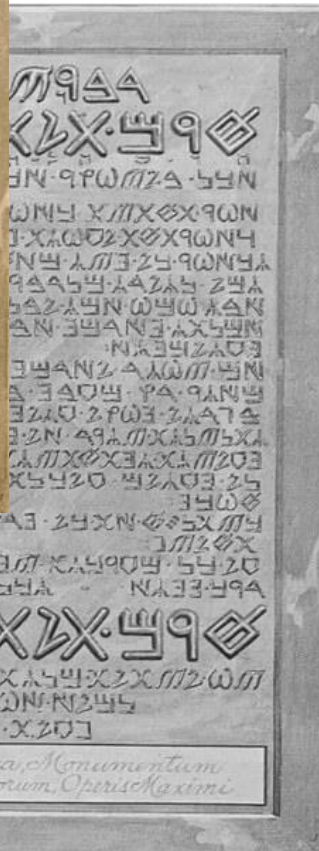
Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΔΟΝΗΣΗΣ

«ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΕΝΕΙ ΑΚΙΝΗΤΟ, ΟΛΑ ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ, ΟΛΑ ΔΟΝΟΥΝΤΑΙ»

τα οποία κάθε νέα επιστημονική ανακάλυψη αναμένεται να επαληθεύσει. Και ακόμη αυτή η Ερμητική Αρχή είχε δηλωθεί ξεκάθαρα χιλιάδες χρόνια πριν, από τους Διδασκάλους της Αρχαίας Αιγύπτου.

Αυτή η Αρχή εξηγεί ότι η διαφορά ανάμεσα στις διαφορετικές εκδηλώσεις Ύλης, Ενέργειας, Νου ακόμα και Πνεύματος, απορρέει σε μεγάλο βαθμό από τις ποικίλες αξίες Δόνησης. Από ΤΟ ΌΛΟΝ, που είναι Αγνό Πνεύμα, μέχρι κάτω στην πιο πυκνή μορφή Ύλης, όλα είναι

σε δόνηση -όσο υψηλότερη η δόνηση, τόσο υψηλότερη η θέση στην κλίμακα. Η δόνηση του Πνεύ-

τους ενώ είναι καθισμένος στο παρατηρητήριό του, τοιούτο-τρόπως η γνώση της Αρχής της

Ανταπόκρισης ενδυναμώνει τον άνθρωπο να αιτιάται ευφυώς από το Γνωστό στο Άγνωστο. Η αρχή της Αντιστοιχίας εκφράζει την ιδέα ότι υπάρχει πάντα αντι-

Αυτή η Αρχή εμπεριέχει την αλήθεια ότι όλα είναι σε κίνηση, όλα δονούνται, τίποτα δεν μένει ακίνητο, γεγονότα τα οποία η Σύγχρονη Επιστήμη επικυρώνει, και

ματος είναι σε τόσο άπειρο βαθμό έντασης και ταχύτητας ώστε αυτό να είναι πρακτικά ακίνητο -όπως ένας γρήγορα περιστρεφόμενος τροχός φαίνεται να είναι

ακίνητος. Και στο άλλο άκρο της κλίμακας, υπάρχουν σκοτεινές μορφές ύλης, οι δονήσεις των οποίων είναι τόσο χαμηλές ώστε να μοιάζουν ακίνητες.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους πόλους, υπάρχουν εκατομμύρια εκατομμυρίων διαφορετικοί βαθμοί δόνησης. Από τα ζωντανά κύτταρα και το ηλεκτρόνιο, το άτομο και το μόριο, τους κόσμους και τα σύμπαντα, όλα είναι σε δονούμενη δράση. Αυτό είναι επίσης αληθινό στα επίπεδα της ενέργειας και της δύναμης -οι οποίες είναι διαφορετικών βαθμών δόνησης. Και επίσης στο νοητικό επίπεδο (του οποίου οι θέσεις εξαρτώνται από τις δονήσεις) και ακόμη περισσότερο στα πνευματικά επίπεδα.

Η κατανόηση αυτής της Αρχής, με τις κατάλληλες διατυπώσεις, ενδυναμώνει τον Ερμητικό μαθητή να ελέγξει τις δικές του νοητικές δονήσεις όπως επίσης και αυτές των άλλων. Οι Διδάσκαλοι επίσης εφαρμόζουν αυτή την Αρχή στην κατάκτηση των Φυσικών φαινομένων με ποικίλους τρόπους. «Αυτός που κατανοεί την Αρχή της Δόνησης, έχει λάβει το σκήπτρο της δύναμης!» Αυτό εξηγεί την ιδέα ότι η κίνηση είναι εμφανής σε οτιδήποτε στο Σύμπαν, ότι τίποτα δεν στηρίζεται, και όλα κινούνται, δονείται και κύκλοι. Αυτή η αρχή εξηγεί ότι η διάκριση μεταξύ εκδηλώσεων του Υλικού, της Ενέργειας, του Νου και ακόμη και του Πνεύματος, είναι το αποτέλεσμα μόνο διαφορετικών «δονήσεων». Όσο υψηλότερο είναι ένα άτομο στην κλίμακα, τόσο υψηλότερος είναι ο ρυθμός δόνησης. Εδώ, το [Το Όλο](#) λέγεται ότι βρίσκεται σε άπειρο επίπεδο δόνησης, σχεδόν στο σημείο να βρίσκεται σε ηρεμία. Λέγεται ότι υπάρχουν εκατομμύρια σε εκατομμύρια διαφορετικών βαθμών μεταξύ του υψηλότερου επιπέδου, Το Όλο και των αντικειμένων της χαμηλότερης δόνησης.

Η Διανοητική Μετάδοση περιγράφεται ως η πρακτική εφαρμογή αυτής της αρχής. Η αλλαγή της ψυχικής κατάστασης είναι η αλλαγή της δόνησης. Κάποιος μπορεί να το κάνει αυτό μέσω «σκόπιμης προσοχής» σε μια πιο επιθυμητή κατάσταση.

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΩΣΗΣ (Πολικότητας)

«ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΠΛΑ, ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ ΠΟΛΟΥΣ, ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΘΕΤΩΝ, ΙΔΙΑ ΚΑΙ ΑΝΟΜΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ, ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΚΑΙ ΟΛΟΪΔΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΦΥΣΙΚΟ, ΑΛΛΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΣΕ ΒΑΘΜΟ! ΤΑ ΑΚΡΑΙΑ ΑΠΑΝΤΩΝΤΑΙ, ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΣΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ, ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΘΟΥΝ»

Αυτή η Αρχή εμπεριέχει την αλήθεια ότι «όλα είναι διπλά», «όλα έχουν δύο πόλους», «όλα έχουν το ζεύγος των αντιθέτων τους» - παλαιά Ερμητικά αξιώματα. Εξηγεί τα αρχαία παράδοξα που έχουν μπερδευτεί τόσο πολύ -τα οποία έχουν δηλωθεί ξεκάθαρα ως ακολούθως: «Θέσεις και αντίθετες είναι όροι ταυτόσημοι στη φύση αλλά διαφορετικοί σε βαθμό», «τα αντίθετα είναι τα ίδια, διαφέροντας μόνο σε βαθμό», «τα ζεύγη των αντιθέτων μπορούν να εξισορροπηθούν», «τα ακραία συναντώνται», «όλα είναι και δεν είναι την ίδια στιγμή», «όλες οι αλήθειες είναι μισές αλήθειες», «κάθε αλήθεια είναι μισό ψέμα», «υπάρχουν δύο πλευρές σε όλα» κ.λπ. Εξηγεί ότι σε όλα υπάρχουν δύο πόλοι, ή δύο αντίθετες απόψεις, και ότι τα αντίθετα είναι στην πραγματικότητα μόνο τα δύο άκρα του ίδιου πράγματος, με πολλούς διαφορετικούς βαθμούς ανάμεσά τους. Για να διευκρινίσουμε: το Θερμό και το Ψυχρό, αν και αντίθετα, είναι στην πραγματικότητα το ίδιο πράγμα, η διαφορά συνίσταται στον βαθμό του ίδιου πράγματος. Κοιτάξτε το θερμόμετρό σας και διαπι-

στώστε αν μπορείτε να ανακαλύψετε πού τελειώνει το θερμό και πού αρχίζει το ψυχρό. Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως απόλυτη θερμότητα ή απόλυτο ψυχρό -οι δύο όροι θερμότητα και ψύχος απλά υποδηλώνουν διαφορετικές διαβαθμίσεις του ίδιου πράγματος, και αυτό το ίδιο πράγμα που εκδηλώνεται σαν θερμότητα και ψύχος είναι μερικώς μια μορφή, ποικιλία, και βαθμός της Δόνησης.

Έτσι, θερμότητα και ψύχος είναι απλά οι δύο πόλοι αυτού που ονομάζουμε «Θερμοκρασία» -και τα φαινόμενα που ακολουθούν αμέσως μετά είναι εκδηλώσεις της Αρχής της Πόλωσης. Η ίδια Αρχή εκδηλώνεται στην περίπτωση του Φωτός και του Σκότους, στα οποία ισχύει το ίδιο πράγμα, η διαφορά συνίσταται στους ποικίλους βαθμούς ανάμεσα στους δύο πόλους των φαινομένων. Πού το σκοτάδι σταματά, και το φως ξεκινά;

Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στο Μεγάλο και το Μικρό; Ανάμεσα στο Σκληρό και το Μαλακό; Ανάμεσα στο Μαύρο και το Άσπρο; Ανάμεσα στο Δραστήριο και στο Αδρανές; Ανάμεσα στον Θόρυβο και την Ησυχία; Ανάμεσα στο Υψηλό και το Χαμηλό; Ανάμεσα στο Θετικό και το Αρνητικό; Η Αρχή της Πόλωσης εξηγεί αυτά τα παράδοξα, και καμιά άλλη Αρχή δεν μπορεί να την αντικαταστήσει.

Η ίδια Αρχή λειτουργεί στο Νοητικό Πεδίο. Ας πάρουμε ένα θεμελιώδες και ακραίο παράδειγμα -αυτό της Αγάπης και του Μίσους: δύο διανοητικές καταστάσεις προφανώς συνολικά διαφορετικές. Και όμως υπάρχουν βαθμοί Μίσους και βαθμοί Αγάπης, και ένα μέσο σημείο στο οποίο χρησιμοποιούμε τους όρους Επιθυμώ ή Αντιπαθώ, οι οποίοι επισκιάζονται ο ένας με τον άλλον ώστε σταδιακά μερικές φορές είμαστε σε άγνοια εάν επιθυμούμε ή αντιπαθούμε ή κανένα από τα δύο.

Και όλα είναι απλές διαβαθμίσεις του ίδιου πράγματος, όπως θα αναγνωρίσεις εάν το εξετάσεις για μια στιγμή. Και, ακόμη περισσότερο από αυτό (θεωρείται μεγάλης σημασίας από τους Ερμητιστές) είναι δυνατόν να αλλάξει κάποιος στον νου του και στους νόες των άλλων τις δονήσεις του Μίσους σε δονήσεις της Αγάπης.

Πολλοί από σας που διαβάζουν αυτές τις γραμμές, είχαν προσωπικές εμπειρίες ακούσιας ταχείας μεταβολής από την Αγάπη στο Μίσος, και το αντίστροφο, στην δική τους περίπτωση και αυτής των άλλων. Θα αντιληφθείτε επομένως την δυνατότητα αυτού να ολοκληρώνεται από την χρή-

του Κακού σε Καλό, μέσω της εφαρμογής της Αρχής της Πόλωσης.

Εν τάξει, η Τέχνη της Πόλωσης καθίσταται μια φάση της Νοητικής Αλχημείας γνωστή και εφαρμοσμένη από τους αρχαίους και σύγχρονους Ερμητικούς Διδασκάλους. Η κατανόηση των Αρχών θα καταστήσει ικανό κάποιον να αλλάξει την Πόλωσή του, όπως επίσης και αυτή των άλλων, εάν θα αφιερώσει τον χρόνο στην μελέτη την αναγκαία για την κυριαρχία της τέχνης.

Η Αρχή της Πολικότητας ενσωματώνει την ιδέα ότι όλα είναι διπλά, όλα έχουν δύο πόλους και όλα έχουν το αντίθετο. Όλα τα εκδηλωμένα πράγματα έχουν

σε όλα, τα αντίθετα έχουν τη φύση τους αλλά ταυτόχρονα διαφορετικά, τα άκρα συναντιούνται και όλα τα παράδοξα μπορεί να συμβιβαστούν.

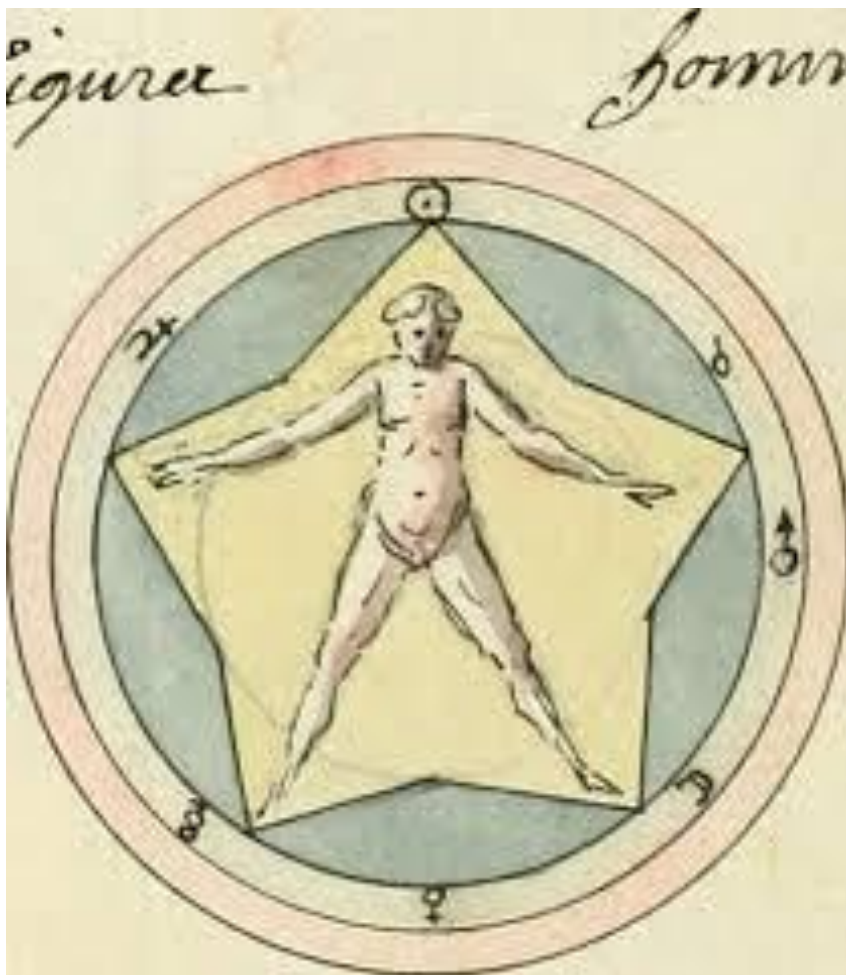
Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΡΥΘΜΟΥ

«ΟΛΑ ΡΕΟΥΝ, ΕΞΩ ΚΑΙ ΜΕΣΑ, ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ ΤΙΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ ΤΩΝ, ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΧΟΥΝ ΑΝΟΔΟ ΚΑΙ ΠΤΩΣΗ, Η ΑΜΦΙΤΑΛΑΝΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΕΚΚΡΕΜΟΥΣ ΕΚΔΗΛΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΟΛΑ, ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΤΑΛΑΝΤΕΥΣΗΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΤΑΛΑΝΤΕΥΣΗΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, Ο ΡΥΘΜΟΣ ΕΞΙΣΟΡΡΟΠΕΙ»

Αυτή η Αρχή εμπεριέχει την αλήθεια ότι σε όλα εκδηλώνεται ένα μερίδιο κίνησης, προς και από, μια εισροή και εκροή, μια ταλάντευση πίσω και εμπρός, μια κίνηση σαν το εκκρεμές, μια άμπωτις και παλίσρροια, μια μεγάλη παλίσρροια και μια μικρή παλίσρροια, ανάμεσα στους δύο πόλους οι οποίοι υπάρχουν σε συμφωνία με την Αρχή της Πόλωσης.

Υπάρχει πάντα μια δράση και μια αντίδραση, μια πρόοδος και μια υποχώρηση, μια ανατολή και μια δύση. Αυτό είναι στις υποθέσεις του Σύμπαντος: ήλιοι, κόσμοι, άνθρωποι, ζώα, νους, ενέργεια και ύλη. Αυτός ο νόμος εκδηλώνεται στην δημιουργία και την καταστροφή των κόσμων, στην άνοδο και την πτώση των εθνών, στην ζωή όλων των πραγμάτων, και τελικά στις διανοητικές καταστάσεις του ανθρώπου (με αυτόν τον τρόπο αργότερα οι Ερμητιστές βρίσκουν την κατανόηση της Αρχής περισσότερο σημαντική).

Οι Ερμητιστές έχουν κατανοήσει αυτήν την Αρχή, βρίσκοντας την συμπαντική εφαρμογή της, και έχουν επίσης ανακαλύψει κάποια μέσα για να ξεπεράσουν τα αποτελέσματά της στον εαυτό τους με την χρήση των κατάλληλων εννοιών και μεθόδων. Εφαρμόζουν το Νοητικό Νόμο της Ουδετεροποίησης!

ση της Θέλησης, μέσω των Ερμητικών διατυπώσεων.

Το Καλό και το Κακό δεν είναι παρά οι πόλοι του ίδιου πράγματος, και ο Ερμητιστής αντιλαμβάνεται την τέχνη της μετάλλαξης

δύο πλευρές, δύο όψεις ή δύο πόλους. Όλα "είναι" και "δεν είναι" ταυτόχρονα, όλες οι αλήθειες είναι μόνο μισές αλήθειες και κάθε αλήθεια είναι μισή ψευδής, υπάρχουν δύο πλευρές

Δεν μπορούν να ακυρώσουν την Αρχή, ή να την αναγκάσουν να πάψει την λειτουργία της, αλλά έχουν μάθει πώς να δραπετεύσουν από τα αποτελέσματά της επάνω στον εαυτό τους ως ένα βαθμό ανάλογα με την Κυριαρχία στην Αρχή.

Έχουν μάθει πώς ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΟΥΝ ΤΟΝ ΝΟΜΟ ΑΥΤΟΝ ΑΝΤΙ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΑΠΟ ΑΥΤΟΝ! Σε αυτό και σε παρόμοιες μεθόδους, συνίσταται η τέχνη των Ερμητιστών. Ο Κυρίαρχος των Ερμητικών πολώνεται στο σημείο στο οποίο επιθυμεί να στηριχτεί, και εξουδετερώνει έπειτα την ρυθμική ταλάντευση του εκκρεμούς που θα έτεινε να τον φέρει στον άλλο πόλο.

Όλα τα άτομα που έχουν επιτύχει οποιοδήποτε βαθμό Αυτοκυριαρχίας, το κάνουν αυτό ως ένα βαθμό, λίγο πολύ ασυναίσθητα, αλλά ο Κυρίαρχος το κάνει αυτό συνειδητά, και με την χρήση της Βούλησής του, και επιτυγχάνει έναν βαθμό νηφαλιότητας-ισορροπίας και διανοητικής σταθερότητας σχεδόν αδύνατης στην πεποίθηση των μαζών που ταλαντεύονται προς τα πίσω και

προς τα εμπρός όπως ένα εκκρεμές.

Αυτή η Αρχή όπως και αυτή της Πολικότητας έχουν μελετηθεί προσεκτικά από τους Ερμητιστές, και ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΩΝΤΑΣ τις μεθόδους αντίδρασης, εξουδετέρωσης, μορφοποίησαν ένα σημαντικό μέρος της Ερμητικής Διανοητικής Αληθιμότητας.

Η Αρχή του Ρυθμού εκφράζει την ιδέα ότι σε όλα υπάρχει μια μετρούμενη κίνηση, ένα προς και από, μια ροή και εισροή, μια ταλάντευση προς τα πίσω και προς τα εμπρός, μια κίνηση σαν εκκρεμές. Υπάρχει ρυθμός μεταξύ κάθε ζεύγους αντιθέτων ή πόλων και σχετίζεται στενά με την Αρχή της Πολικότητας. Μπορεί να φανεί ότι αυτή η Αρχή επιτρέπει τη μετάβαση από τον ένα πόλο στον άλλο, και όχι απαραίτητα πόλους ακραίων αντιθέτων.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΑΙΤΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΤΙΑΤΟΥ (της Αιτίας και του Αποτελέσματος)

«ΚΑΘΕ ΑΙΤΙΑ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ, ΚΑΘΕ ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ, ΟΛΑ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ! Η ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ! ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΛΛΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΑΙΤΙΟΤΗΤΑΣ, ΑΛΛΑ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΟΜΟ»

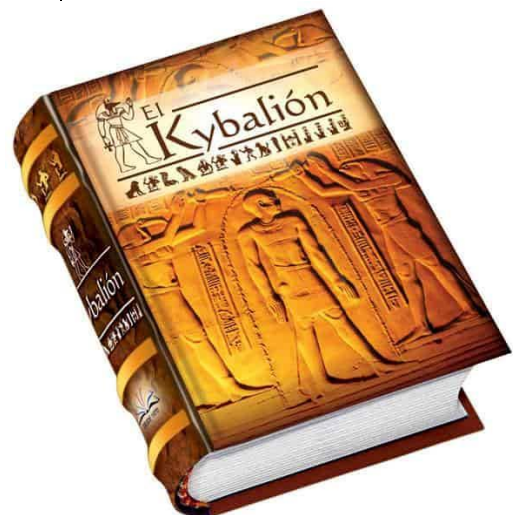
Αυτή η αρχή εμπεριέχει το γεγονός ότι υπάρχει μια Αιτία για κάθε Επίδραση, μια Επίδραση από κάθε Αιτία. Εξηγεί ότι «Όλα συμβαίνουν σύμφωνα με τον Νόμο», ότι «Τίποτα δεν συμβαίνει απλά» ότι δεν υπάρχει κανένα τέτοιο πράγμα όπως η πιθανότητα, ότι ενώ υπάρχουν διάφορα

επίπεδα του Αιτίου και του Αιτιατού, η ανώτερη εξουσιάζει τα χαμηλότερα επίπεδα, και ακόμα ότι τίποτα ποτέ δεν δραπετεύει εντελώς από τον νόμο.

Οι Ερμητιστές αντιλαμβάνονται την τέχνη και τις μεθόδους της ανύψωσης πάνω από το συνηθισμένο επίπεδο του Αιτίου και του Αιτιατού, ως ένα βαθμό, και νοητικώς ανυψούμενοι σε ένα υψηλότερο επίπεδο γίνονται Αιτίες αντί Αποτελέσματα. Οι μάζες των ανθρώπων φέρονται υπάκουες στο περιβάλλον, οι θελήσεις και οι επιθυμίες άλλων ισχυρότερων από τους ίδιους, η κληρονομικότητα, οι εισηγήσεις, και άλλες εξωτερικές αιτίες τους κινούν περίπου όπως τα πόνια στη σκακιέρα της ζωής.

Αλλά οι Κυρίαρχοι, ανέρχονται στο ανώτερο επίπεδο, εξουσιάζοντας τις διαθέσεις τους, τους χαρακτήρες, τις ιδιότητες και τις δυνάμεις, καθώς επίσης και το περιβάλλον που τους περιβάλλει, και γίνονται Εισηγητές αντί πόνια. Βοηθούν ΝΑ ΠΑΙΧΤΕΙ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, αντί να παίζεται και να κινείται από θελήσεις άλλων και του περιβάλλοντος. ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ την Αρχή αντί να είναι τα εργαλεία της.

Οι Κυρίαρχοι υπακούουν την Αιτιολογία των ανώτερων επιπέδων, αλλά βοηθούν ΝΑ ΚΑΘΟΔΗΓΗΘΕΙ το επίπεδό τους. Όλες οι Ερμητικές Αρχές έχουν αλληλεπίδραση στην σχέση Αιτίου-Αποτελέσματος. Η Αιτία έρχεται «εντός και εκτός των δεσμών» με το Αποτέλεσμα. Όλες τις εκδηλώσεις είναι μεταξύ αιτίας και

αποτελέσματος. Η Αιτία και το Αποτέλεσμα αντλούν την φύση τους από την συνουσία της δημιουργίας.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

«ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΟΛΑ, ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ ΤΙΣ ΑΡΣΕΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΘΗΛΥΚΕΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΕΣ, ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΕΚΔΗΛΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΠΙΠΕΔΑ»

Αυτή η αρχή ενσωματώνει την αλήθεια ότι υπάρχει ΓΕΝΟΣ που φανερώνεται σε όλα -οι αρσενικές και θηλυκές αρχές πάντα σε έργο. Αυτό ισχύει όχι μόνο στο Φυσικό Επίπεδο, αλλά στο Διανοητικό και ακόμη και στο Πνευματικό Επίπεδο. Στο Φυσικό Επίπεδο, η Αρχή εκδηλώνεται ως φύλο, στα υψηλότερα Επίπεδα λαμβάνουν υψηλότερες μορφές, αλλά η αρχή είναι πάντα η ίδια. Καμία δημιουργία, φυσική, διανοητική ή πνευματική, δεν είναι δυνατή χωρίς αυτήν την Αρχή. Μια κατανόηση των νόμων της θα ρίξει φως σε πολλές όψεις ενός θέματος που έχει περιπλέξει τα μυαλά των ανθρώπων. Η Αρχή του Γένους λειτουργεί πάντα στην κατεύθυνση της γέννησης, της αναγέννησης, και της

δημιουργίας. Όλα, και κάθε πρόσωπο, περιλαμβάνουν τα δύο Στοιχεία ή τις Αρχές, ή αυτήν την μεγάλη Αρχή, μέσα σε αυτό, αυτόν ή αυτήν.

Κάθε Αρσενικό περιέχει και το Θηλυκό Στοιχείο, όπως κάθε Θηλυκό περιέχει και την Αρσενική Αρχή. Εάν θα κατανοούσατε την φιλοσοφία της Νοητικής και Πνευματικής Δημιουργίας, Γέννησης, και Αναγέννησης, θα πρέπει να κατανοήσετε και να μελετήσετε αυτή την Ερμητική Αρχή. Περιέχει την λύση πολλών μυστηρίων της Ζωής. Σας προειδοποιούμε ότι αυτή η αρχή δεν έχει καμία αναφορά σε ολέθριες και υποβαθμισμένες λάγνες θεωρίες, διδασκαλίες και πρακτικές, οι οποίες διδάσκονται υπό τους πομπώδεις τίτλους, και που είναι ευτελισμός της μεγάλης φυσικής αρχής του Γένους.

Η Αρχή του Φύλου ενσωματώνει την ιδέα ότι το φύλο εκδηλώνεται σε όλα. Οι συγγραφείς δηλώνουν ότι αυτό δεν σχετίζεται ρητά με την κοινώς κατανοητή έννοια του σεξ, αλλά μάλλον "... να γεννήσουμε, να δημιουργήσουμε, ή να παράγουμε ..." γενικά. Το φύλο εκδηλώνεται σε όλα

τα επίπεδα ως θηλυκές και αρσενικές αρχές.

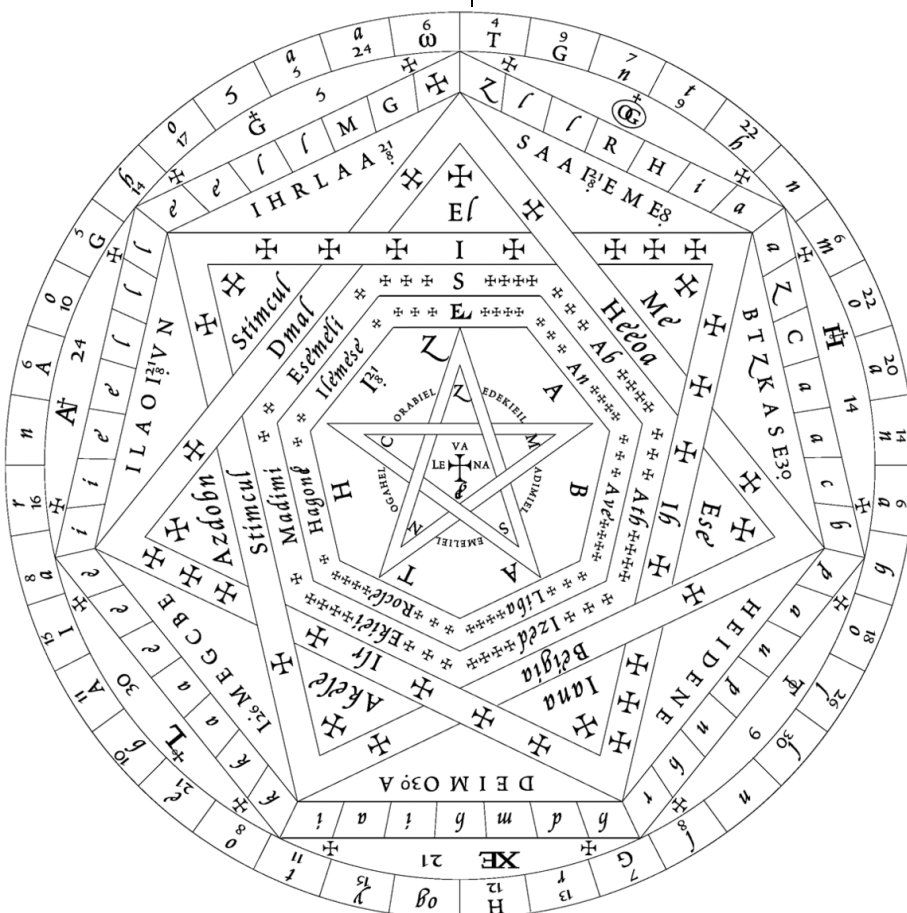
Το Mental Gender περιγράφεται ως μια ερμητική έννοια που σχετίζεται με τις θηλυκές και τις αρσενικές αρχές. Δεν αναφέρεται στο φυσικό φύλο κάποιου, ούτε υποδηλώνει ότι κάποιος συγκεκριμένου φύλου έχει απαραίτητα ένα αντίστοιχο ψυχικό φύλο. Στην ιδανική περίπτωση, κάποιος θέλει να έχει ένα ισορροπημένο διανοητικό φύλο.

Η ιδέα που παρουσιάζεται στο Κυμβάλειον δηλώνει ότι το φύλο υπάρχει σε όλα τα επίπεδα ύπαρξης (Φυσική, Ψυχική και Πνευματική) και αντιπροσωπεύει διαφορετικές πτυχές σε διαφορετικά επίπεδα. Όλα και όλοι περιέχουν αυτά τα δύο στοιχεία ή αρχές.

Η αρχή της Θηλυκότητας είναι πάντα προς την κατεύθυνση της λήψης εμφανίσεων και έχει πολύ πιο ποικίλο πεδίο λειτουργίας από το Αρσενικό. Το θηλυκό διευθύνει το έργο της δημιουργίας νέων σκέψεων, ιδεών και ιδεών, συμπεριλαμβανομένου του έργου της φαντασίας.

Η Αρσενική αρχή είναι πάντα προς την κατεύθυνση της έκδοσης ή της έκφρασης, και ικανοποιείται με την «Θέληση» στις διάφορες φάσεις της.

Λέγεται ότι πρέπει να υπάρχει ισορροπία σε αυτές τις δύο δυνάμεις. Χωρίς το θηλυκό, το αρσενικό είναι ικανό να ενεργεί χωρίς περιορισμό, τάξη ή λογικό, με αποτέλεσμα το χάος. Το θηλυκό μόνο, από την άλλη πλευρά, είναι ικανό να αντανάκλα συνεχώς και να αποτυγχάνει στην πραγματικότητα να κάνει τίποτα, με αποτέλεσμα τη στασιμότητα. Με το αρσενικό και το θηλυκό να εργάζονται από κοινού, υπάρχει μια στοχαστική δράση που γεννά την επιτυχία, η οποία επισημαίνει ότι τόσο το θηλυκό όσο και το αρσενικό πληρούν το ένα το άλλο.

Τι συμβολίζει η Μύηση και η εισαγωγή ενός Μαθητή στον Τεκτονισμό

-με τη ματιά ενός Μαθητή-

Η μύηση και η αποδοχή ενός μαθητή στον Τεκτονισμό συμβολίζει ένα βαθύ ταξίδι προσωπικής και πνευματικής ανάπτυξης, που χαρακτηρίζεται από συμβολισμούς, τελετουργίες και αδελφικούς δεσμούς. Εδώ είναι μερικές βασικές συμβολικές έννοιες που σχετίζονται με τη μύηση και την αποδοχή ενός μαθητή στον Τεκτονισμό:

Μύηση σε μια Ιερή Παράδοση:

Ο Τεκτονισμός είναι μια αδελφότητα με αρχαίες ρίζες, βουτηγμένη σε συμβολισμούς και παράδοση. Η τελετή μύησης αντιπροσωπεύει την αρχή του ταξιδιού των υποψηφίων σε αυτήν την ιερή παράδοση, όπου εισάγονται στις διδασκαλίες, τις αξίες και τις αρχές του Τεκτονισμού.

Αναζητώντας το φως και τη γνώση:

Κεντρική θέση στον Τεκτονισμό είναι η επιδίωξη της φώτισης και της γνώσης. Η διαδικασία μύησης συμβολίζει την αναζήτηση του υποψηφίου για το φως, την αλήθεια και την ηθική σοφία,

αντικατοπτρίζοντας το συμβολικό ταξίδι από το σκοτάδι στο φως.

Ηθική και πνευματική μεταμόρφωση:

Μέσω του τελετουργικού της μύησης, οι υποψήφιοι υφίστανται μια συμβολική μεταμόρφωση, που αντιπροσωπεύει ένα ταξίδι αυτοανακάθαρσης, ηθικού προβληματισμού και πνευματικής αφύπνισης. Οι τελετουργίες και οι συμβολισμοί που συναντώνται κατά τη μύηση χρησιμοποιούνται ως καταλύτες για την προσωπική ανάπτυξη και την ηθική ανάπτυξη.

Αδελφότητα και Ενότητα:

Ο Τεκτονισμός δίνει μεγάλη έμφαση στους δεσμούς αδελφοσύνης και συναδέλφωσης μεταξύ των μελών του. Η τελετή μύησης καθιερώνει μια αίσθηση ενότητας και αλληλεγγύης μεταξύ των Ελευθεροτέκτων, σφυρηλατώντας δια βίου δεσμούς που βασίζονται σε κοινές αξίες, αμοιβαίο σεβασμό και υποστήριξη.

Δέσμευση στην υπηρεσία και το καθήκον:

Η μύηση στον Τεκτονισμό σημαίνει δέσμευση στις αρ-

χές της φιλανθρωπίας, της υπηρεσίας και του καθήκοντος. Οι υποψήφιοι ενθαρρύνονται να ενστερνιστούν τις ευθύνες τους ως Ελευθεροτέκτονες, προσπαθώντας να συνεισφέρουν θετικά στις κοινότητές τους και στον κόσμο γενικότερα.

Συμβολισμός Τελετουργικών Αντικειμένων και Συμβόλων:

Καθ' όλη τη διάρκεια της τελετής μύησης, οι υποψήφιοι συναντούν διάφορα τελετουργικά αντικείμενα, σύμβολα και αλληγορικές διδασκαλίες που μεταφέρουν βαθύτερα φιλοσοφικά και ηθικά διδάγματα. Αυτά τα σύμβολα χρησιμοποιούνται ως εργαλεία για στοχασμό και προβληματισμό, καθοδηγώντας τον υποψήφιο στο ταξίδι της μύησης και της αυτοανακάθαρσης. Συνολικά, η μύηση και η αποδοχή ενός μαθητή στον Τεκτονισμό συμβολίζει μια βαθιά και μεταμορφωτική εμπειρία, που σηματοδοτεί την αρχή ενός δια βίου ταξιδιού μάθησης, αυτοβελτίωσης και υπηρεσίας στην ανθρωπότητα.

Δ.Κ.

Οι Αριθμοί του Μωσαϊκού Δάπεδου

Το Μωσαϊκό Δάπεδο είναι ένα ορθογώνιο παραλληλόγραμμο που σχηματίζεται στο κέντρο του δαπέδου του Ναού.

Έχει μήκος 12 Μαύρα και 11 λευκά πλακίδια, διπλάσιο του πλάτους του που είναι 6 Μαύρα και 5 λευκά πλακίδια.

Αριθμολογικά μπορούμε να εξάγουμε ενδιαφέροντες συσχετισμούς:

Εκ του πλάτους: $6\mu. + 5\lambda. = 11$, έντεκα και τα κεριά που ανάβουν κατά την διάρκεια των Εργασιών., αλλά και $1+1 = 2$, δηλ. η δυαδικότητα, ή η διπολικότητα, η ανισότητα, η διαίρεση, οι αλλαγές.

Εκ του μήκους: $12\mu. +$

$11\lambda. = 23$, $2+3= 5$. Τα 5 στοιχεία: γη, ύδωρ, πυρ, αέρας και αιθέρας.

Από τα πηλικά εκ του πλάτους και εκ του μήκους έχουμε:

$5 + 2 = 7$ ιερός αριθμός, η

τελειότητα του σύμπαντος και του ανθρώπου.

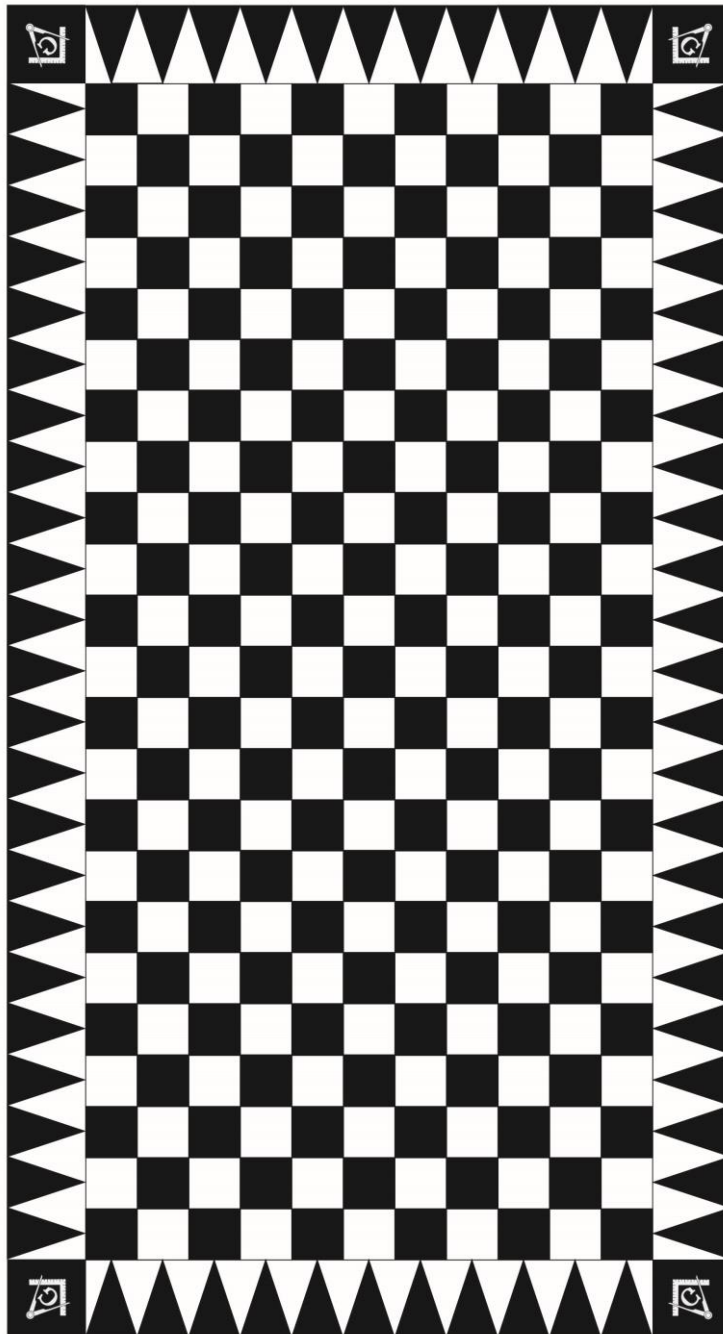
Τώρα, αν μετρήσουμε και τα μισά λευκά του Οδοντωτού Κορύμβου που υπάρχουν δεξιά αριστερά, πάνω και κάτω έχουμε:

$6\mu.$ και $6\lambda.$, $6 + 6 = 12$. Οι μήνες, οι Απόστολοι, το Δωδεκάθεο και $1 + 2 = 3$, οι 3 Στήλες, η Τριάς, αλλά και ο χρόνος ως θεότητα, το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, η τέλεια αρμονία.

Επίσης $12\lambda. + 12\mu. = 24$. Οι ώρες, αλλά και $2+4 = 6$, η αρμονία, τα έμψυχα: θεοί, δαίμονες, ήρωες, άνθρωποι, ζώα, φυτά και τέλος από τα πηλικά $3 + 6 = 9$, η πνευματική δημιουργία.

Πόσα κρυμμένα νοήματα, να υπάρχουν ακόμη;

A.K.

VITRIOLA

Η πρώτη ανάγκη για αποσυμβολισμό στο μονοπάτι της πνευματικής αναζήτησης στον Τεκτονισμό είναι η ἡέξη V.I.T.R.I.O.L., την οποία αντικρύζει ο νεομυούμενος εισερχόμενος στο Διασκεπτήριο. Τι είναι; Τι σημαίνει;

Το V.I.T.R.I.O.L είναι πρώτα απ' ὄλα θέμα διενέργειας ενός είδους πνευματικής και ηθικής κάθαρσης με στόχο να απαηθάξουμε από το μυαλό ὅ,τι εμποδίζει το φως να το φτάσει. Το μέσο για να επιτευχθεί αυτό είναι οι καθαρμοί από τα στοιχεία που πρέπει να υποστεί ο αμύητος. Ο πρώτος από αυτούς τους εξαγνισμούς είναι η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ, το πρώτο συμβολικό στοιχείο. Αυτή είναι η μόνη εκδήλωση που λαμβάνει χώρα έξω από το Ναό στην αίθουσα της ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΗΣ.

Έτσι ο αμύητος οδηγείται από τον αδελφό ειδικά σε ένα στενό κελί, του οποίου οι τοίχοι είναι βαμμένοι με χρώμα μαύρο και με συμβολικά σχέδια (ένας κόκορας, ένα δρεπάνι κ.ά.) των αξιών.

- Αν φοβάσαι να διαφωτίσεις τα ἡάθη σου, θα είσαι άσχημα ανάμεσα μας.
- Αν η περιέργεια σε οδήγησε εδώ φύγε!
- Αν είσαι ικανός για προσποίηση, τρέμεις, θα ξεσκεπαστείς!
- Αν επιμένεις, θα εξαγνιστείς από τα στοιχεία, θα ελευθερωθείς, από το σκοτάδι, το φως θα σε φωτίσει. Ο όρος V.I.T.R.I.O.L. είναι ζωγραφισμένος με λευκό χρώμα στους μαύρους τοίχους ενός στενού κελιού, τη σημερινή μορφή της αρχαίας μυητικής καλύβας που ονομάζουμε και ντουλίπι αντανάκλασης.

V.I.T.R.I.O.L

*Visita Interiora Terrae
Retifiando Invenies
Ocultum Lapidem.*

Αἰχημιστική συνταγή των Ερμητιστών. Δηλαδή επισκέψου τα ἔγκατα της γης και καθαριζόμενος θα ανακαλύψεις τον απόκρυφο ἡίθο, πραγματικό φάρμακο. Επισκέψου το εσωτερικό της Γης, θα ανακαλύψεις την κρυμμένη πέτρα.

Η ἡέξη Vitriolum υποδεικνύει στον νεοφώτιστο ὅτι για να καταστεί αἡηθινός μύστης

οφείἡει, απομονωμένος να αφαιρέσει και να αποβάἡει τελείως τις βέβηἡες δεισιδαίμονίες και προἡήψεις, να κατέἡθει και να εισχωρήσει στα ἔγκατα της γης, αυτό σημαίνει να εισέἡθει στον εαυτό του, ερχόμενος σε επαφή με τον εντός αυτού κριτή των πράξεων του, τον μόνο ικανό να τον καταστήσει σοφό πραγματικό ἄνθρωπο. Να βρει τον αδιάσπαστο πυρήνα του Εγώ του και να αναστήσει μια αθάνατη και ανώἡεθη προσωπικότητα, τον νέο αναγεννημένο ἄνθρωπο. Προτείνεται στον ἄνθρωπο να προβεί στην αναδιάρθρωση του εαυτού του, απαἡἡασσόμενος της άγνοιας, της ασυνειδησίας και των προἡήσεων, και να ιδρύσει νέα προσωπικότητα ὅποτε θα δύναται να ανακαλύψει την υπερβατική και μετουσιαστική παρουσία του Θεού, εις το βάθος του ίδιου του ὄντος.

Ο υποψήφιος για μύηση που παρουσιάζεται στην πόρτα του Ναού θέἡει να γίνει Τέκτονας γιατί βυθίστηκε στο σκοτάδι και επιθυμεί το φως. Αἡἡά για να ἡάβει το φως, πρέπει να υποβἡηθεί σε εξαγνισμούς, οι οποίοι πρέπει να τον απογυμνώσουν από την μάστιγα που συσκοτίζει το

μυαλό του. Ο εξαγνισμός από τα συμβολικά στοιχεία είναι η ΓΗ, το ΝΕΡΟ, ο ΑΕΡΑΣ και η ΦΩΤΙΑ.

Στη φόρμουλα V.I.T.R.I.O.L η πρώτη προσταγή είναι η επίσκεψη στο εσωτερικό της γης. Οι αρχαίοι παρομοίαζαν την προσπάθεια αυτή κάθοδο στον Άδη. Το πνεύμα να φυλάκιστεί στα έγκατα της γης, όπου καμιά ακτίνα της ημέρας να εισχωρήσει. Και στο βάθος του απόλυτου σκότους η ηυχνία του λογικού φωτίζει σκελητούς, οι οποίοι μας φέρνουν στο νου φαντάσματα. Είναι η ωμή αλήθεια, γυμνωμένη από το πέπλος της φαντασίας, είναι η πραγματικότητα. Στα Μυστήρια της Δήμητρας στην Ελευσίνα ο δόκιμος συμβόλιζε τον σπόρο τον κλεισμένο εντός της γης. Εκεί ο σπόρος υφίσταται αποσύνθεση, για να γίνει κατόπιν

η γέννηση, το φυτό το οποίο περικλείει εντός του.

Το V.I.T.R.I.O.L αντιπροσωπεύει τη δουλειά που πρέπει να κάνει κάθε Τέκτονας. Είναι ένα μόνιμο έργο ανένας αμφισβήτησης και επιμονής στην προσπάθεια.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ είναι το αντικείμε-

μενο της έρευνας του Τέκτονα και είναι φωλιασμένη στον καθένα, στα βάθη της ύπαρξης του. Δόγμα των αλχημιστών ήταν ότι υπήρχε ορυκτό, η ανακάθυψη του οποίου αποτελεί τον σκοπό της τέχνης τους, γιατί αναμιγνυόμενο με τα αγενή μέταλλα τα μετατρέπει σε χρυσό. Το ορυκτό αυτό γνωστό μόνο στους σοφούς, ονομάζεται φιλοσοφική λίθος.

Η Φιλοσοφική λίθος είναι το πέρασμα από το κατώτερο Εγώ στο ανώτερο Εγώ. Συμβολική έκφραση προς την δήλωση της μεταπλάσεως της ζωώδους φύσεως του ανθρώπου σε μια ανώτερη φύση. Περιέχουσα την πρώτη ύλη όλων των σωμάτων έχει την δύναμη να διαλύει τα πάντα, να ανανεώνει τους ανθρώπους, να μετουσιώνει τα αγενή μέταλλα σε ευγενή και να θεραπεύει όλες τις ασθένειες.

Υπάρχουν τρία είδη λίθων. Η πρώτη κατηγορία είναι η Ουσία των σοφών, τελείως καθαρή και αναχθείσα σε υδραργυρική ουσία. Η δεύτερη κατηγορία είναι η ίδια ψημένη και σταθεροποιημένη σε άκαυστο θείο. Η λίθος της τρίτης κατηγορίας είναι η ίδια η ουσία στην τελευταία τελειοποίηση βαφής, σταθερής και μόνιμης.

X.M.

Γυναικά, ένα πρόσωπο με πολλούς ρόλους. Είναι σύζυγος, ερωμένη, αδερφή, μανά, κόρη. Η γυναίκα γιορτάζει 8 Μαρτίου κάθε χρόνο. Πρόκειται για μια διεθνώς επίσημη αναγνωρισμένη γιορτή, η οποία καθιερώθηκε από τα Ηνωμένα έθνη στη μνήμη των γυναικών που έχασαν τη ζωή

τους στην απεργία των μοδιστρών της Νέας Υόρκης το 1908. Εκείνη την εποχή, οι γυναίκες αγωνίζονταν για τα δικαιώματα τους και για λιγότερες ώρες εργασίας με καλύτερες αμοιβές.

Η πρώτη επίσημη ημέρα της γυναίκας γιορτάστηκε στις 28 Φεβρουαρίου του 1909. Η ημερομηνία 8 Μαρτίου καθο-

ρίστηκε μόλις μετά τον Α παγκόσμιο πόλεμο και εκ τότε αναγνωρίστηκε και ως παγκόσμια ημέρα της γυναί-

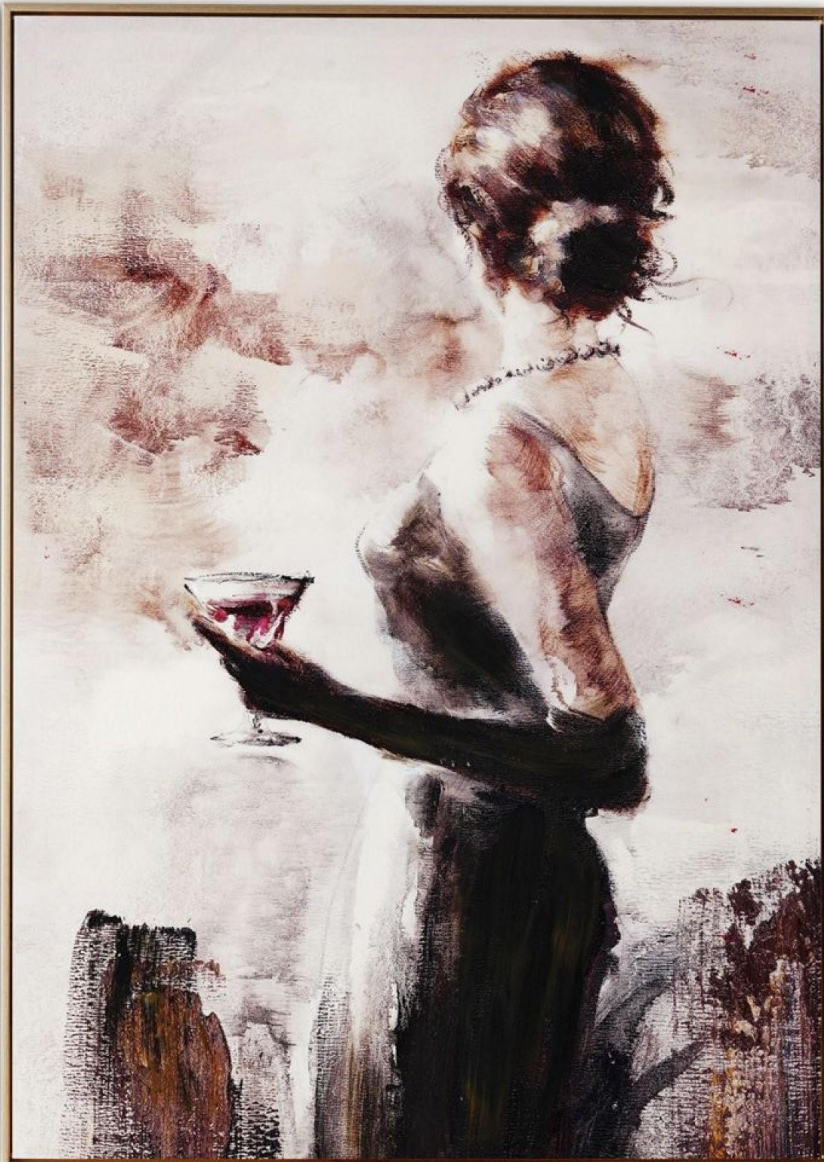
κας το 1975.

Στις αρχές του 20ου αιώνα ένας από τους κύριους στόχους της γιορτής ήταν ο αγώνας για τα δικαιώματα ψήφου των γυναικών στον οποίο συνέβαλαν κυρίως οι Βρετανοί και οι Αμερικανοί. Προς το παρόν η διεθνής ημέρα της γυναίκας είναι σύμβολο της νίκης των γυναικών στον αγώνα για τα δικαιώματά τους, τη δικαιοσύνη, την Ειρήνη και την ισότητα των φύλων.

Πέτυχαν την ισότητα τελικά? Η γυναίκα κέρδισε το σεβασμό?

Δυστυχώς ακόμα και σήμερα αυτό δεν έχει επιτευχθεί. Ακόμα και σήμερα χρειάζεται συνεχής και αδιάλειπτος αγώνας για να αποδειχθούν τα αυτονόητα και να διαγραφεί ένα παλιό κατεστημένο που υποβόσκει στο υποσυνείδητο του κόσμου και έχει περάσει από γενιά σε γενιά.

A.P.

**8 Μαρτίου,
Η γιορτή της Γυναίκας**

Η ελληνική σημαία

Πάντα κι όπου σ' αντι-
κρίζω, με λαχτάρα
σταματώ,
υπερήφανα δακρύζω,
ταπεινά σε χαιρετώ.
Δόξα αθάνατη στολίζει
κάθε θεία σου πτυχή
και μαζί σου φτερουγί-
ζει της πατρίδος η ψυ-
χή.

...

Κι απ' τα στήθη μου
ανεβαίνει μια χαρού-
μενη φωνή:
«Να 'σαι πάντα δοξα-
σμένη, ω Σημαία γα-
λανή!»

Πόσες φορές, απ' τα
μαθητικά ακόμη
χρόνια, δεν δάκρυ-
σαν τα μάτια μας ακούγο-
ντας αυτούς τους στίχους
του ποιητή Ιωάννη Πολέ-
μη; Πόσες φορές δεν ρίγη-
σε από συγκίνηση η καρ-
διά μας στη θέα της Ση-
μαίας μας, είτε όταν κυ-
ματίζει γαλανόλευκη κι
αγέρωχη στον ιστό της
ακουμπώντας στο γαλάζιο
του ουρανού, είτε όταν
περνά από μπροστά μας
κατά την διάρκεια κάποιας
παρελάσεως;
Η Σημαία μας, δεν είναι
ένα απλό δίχρωμο πανί.
Είναι σύμβολο, είναι η έν-

δοξη Ελληνική ιστορία
μας. Είναι το «ιερό πανί»
πάνω στο οποίο δόθηκαν
όρκοι και που ποτίστηκε
με το αίμα τόσων και τό-
σων αγωνιστών στο πέρα-
σμα των αιώνων. Είναι το
σύμβολο όλων των Ελλή-
νων απανταχού της γης,
αλλά και της Πατρίδας
μας.

Σε όλους τους αγώνες του
Έθνους, οι Έλληνες πολέ-
μησαν και υπερασπίστη-
καν με τη ζωή τους το ιερό
αυτό σύμβολο. Ποιος μπο-
ρεί να ξεχάσει τον γενναίο
σημαιοφόρο που σκοτώ-
θηκε από εχθρικά πυρά,
τη στιγμή που έστηνε την
Ελληνική Σημαία στην κο-

ρουφή του Μπιζανίου το 1912;

Ξεχνιέται μήπως και η περίπτωση του Κώστα Κουκίδη, του νεαρού Έλληνα Εύζωνα ο οποίος είχε καθήκοντα σκοπιάς την 27η Απριλίου 1941 στην Ακρόπολη των Αθηνών που αντί να παραδώσει την Ελληνική Σημαία στους Γερμανούς, την υπέστειλε, και αφού την τύλιξε πάνω του, έπεσε μαζί με αυτήν από τον ιερό βράχο της Ακροπόλεως, στο κενό;

Η αρχή της ιστορίας της σημαίας μας ανάγεται στην Αρχαιότητα. Οι Αρχαίοι Έλληνες χρησιμοποιούσαν από το τέλος του 7ου αι. π.Χ. και εξής, τα σημεία ή επισήματα στις ασπίδες τους και στην πρόρα των πλοίων, για να αναγνωρίζονται εύκολα μεταξύ τους οι στρατιώτες των μονάδων. Οι Αθηναίοι είχαν τη γλαύκα, προς τιμήν της αγαπημένης τους θεάς, της Παλλάδος, οι Σπαρτιάτες τους Διόσκουρους, οι Θηβαίοι τη Σφίγγα κλπ.

Ο Μέγας Αλέξανδρος είναι ο πρώτος Έλληνας, που θεσπίζει σημαίες από υφάσματα, αν και υποστηρίζεται ότι, στο ναυτικό είχαν καθιερωθεί από τη Μυκηναϊκή εποχή. Οι σημαίες αυτές είχαν πορφυρό χρώμα, ονομάζονταν φοινικίδες και η αρχική τους χρήση ήταν να δίνουν το έναυσμα της μάχης, ευ-

ρισκόμενες στην κορυφή των σαρισσών.

Κατ' εξοχήν εθνικό σύμβολο, θρησκευτικό και πολιτικό, ήταν και παρέμεινε ο σταυρός.

Στην Τουρκοκρατία αξίζει να αναφερθεί η σημαία που οραματίστηκε ο Ρήγας Φεραίος και η οποία απεικόνιζε το ρόπαλο του Ηρακλή με τρεις Σταυρούς, πάνω σε τρεις οριζόντιες ζώνες: κόκκινη «διά την αυτοκρατορικήν πορφύραν και αυτεξουσιότητα του Ελληνικού λαού», λευκή «διά την αθώτητα της δικαίας ημών αφορμής κατά της τυραννίας» και μαύρη «διά τον υπέρ πατρίδος και ελευθερίας ημών θάνατον».

Στο ίδιο πνεύμα ήταν και η σημαία που ύψωσε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης στο Ιάσιο (22/2/1821). Ήταν τρίχρωμη (μαύρο για τη θυσία, λευκό για την αδελφότητα, κόκκινο για τον πατριωτισμό) και στη μια όψη έφερε τον μυθικό Φοίνικα για τον «Αόρατο Ακτινοβολούντα Οφθαλμόν» με την επιγραφή «εκ της κόνεώς μου αναγεννώμαι». Στην άλλη όψη είχε κόκκινο σταυρό μέσα σε στεφάνι δάφνης και την επιγραφή «Εν Τούτω Νίκα».

Οι σημαίες των νησιών που πρωτοστάτησαν στον Αγώνα (Υδρα, Σπέτσες, Ψαρά) είχαν έναν συγκεκριμένο τύπο και το σύν-

θημα «Ἡ Ελευθερία ἢ Θάνατος». Σε λευκό ἢ μαύρο ἢ γαλάζιο κάμπο εγγεγραμμένο σε κόκκινο πλαίσιο (ποταμό αίματος) προβαλλόταν σύνθεση από πορφυρό ἢ λευκό σταυρό, ἀγκυρα (σταθερότητα της ἀπόφασης) και λόγχη πάνω στην ανεστραμμένη ημισέληνο. Στην ἀγκυρα περιελίσσεται φίδι και στρέφεται προς ἓνα πουλί που μπορεῖ να ερμηνευθεῖ ως κουκουβάγια, το αρχαιοελληνικό σύμβολο της σοφίας, ἢ αετός το σύμβολο της κυριαρχίας. Το φίδι ερμηνεύεται ως ο μισητός εχθρός του αετού, καθώς μόνον αυτό φθάνει στη φωλιά με τα αυγά καταστρέφοντας τη γενιά (το Γένος). Η ανεστραμμένη ημισέληνος παραπέμπει στην πορφυρή σημαία της πόλης του Βυζαντίου των πρωτοχριστιανικών χρόνων, όταν η λευκή ημισέληνος, σύμβολο της πολιούχου Αρτέμιδος, αντιστράφηκε από τους χριστιανούς για να στηρίξει τον σταυρό με το μονόγραμμα του Χριστού.

Στην Α' Εθνοσυνέλευση της Επιδαύρου, τον Ιανουάριο του 1822, οι «παραστάτες του Έθνους», δηλαδή οι αντιπρόσωποι των ελληνικών τμημάτων, που συγκεντρώθηκαν εκεί, διακήρυξαν την ανεξαρτησία της Ελλάδος και καθιέρωσαν για πρώτη φορά

ως χρώματα της ελληνικής σημαίας το γαλάζιο και το λευκό. Αξίζει να σημειω-

Λίγο αργότερα, στις 15 Μαρτίου 1822, ο τότε Πρόεδρος του Εκτελεστικού,

και 4 λευκές) σε εναλλαγή μεταξύ τους έτσι ώστε η πρώτη και η τελευταία να

(έργο του Γιάννη Τσαρούχη)

θεί πως η πλειονότητα των παρευρεθέντων στην Εθνοσυνέλευση ήταν Τέκτονες κανονικοί, διαπνεόμενοι από τα ιδανικά της ισότητας και της αδελφότητας· επέλεξαν το λευκό και γαλανό, χρώματα που χρησιμοποιούνται και στον τεκτονικό κόρυμβο. Μεταξύ αυτών παρέστησαν οι: Παλαιών Πατρών Γερμανός Γ', Γρηγόριος Δικαίος (Παπαφλέσσας), Θεόδωρος Νέγρης, Πέτρος Ομηρίδης Σκυλίτζης, Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, Ιωάννης Κωλέττης κ.ά.

Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, καθόρισε στην Κόρινθο τον τύπο της σημαίας της ξηράς και της θάλασσας με την υπ' αριθ. 540 διακήρυξη της «Προσωρινής Διοικήσεως της Ελλάδος». Η σημαία της ξηράς θα έχει στο εξής σχήμα τετράγωνο, που θα χωρίζεται από έναν λευκό σταυρό σε τέσσερα ίσα κυανά τμήματα, ενώ της θάλασσας θα είναι ένα ορθογώνιο παραλληλόγραμμο, χωρισμένο σε εννέα ίσου πλάτους οριζόντιες λωρίδες (5 κυανές

είναι κυανές, με έναν λευκό σταυρό σε κυανό τετράγωνο τμήμα στο πάνω αριστερό μέρος της. Για τη σημασία των εννέα λωρίδων, που καθιερώθηκαν στη σημαία της θάλασσας, υπάρχουν πολλές εκδοχές, όπως ότι, το κυανό αντιπροσωπεύει το χρώμα του ουρανού και το λευκό τον αφρό των κυμάτων και το χιόνι στις κορυφές των βουνών μας, ή ότι το κυανό συμβολίζει τη δικαιοσύνη, την πίστη και τη σοβαρότητα των αγωνιστών του 1821, ενώ το

λευκό την αγνότητα και την ηθική τους καθαρότητα. Ο αριθμός των 9 λωρίδων της Ελληνικής Σημαίας ανταποκρίνεται, κατά την επικρατέστερη άποψη, στις συλλαβές της γνωστής φράσης «Ελευθερία ή Θάνατος» που αναγραφόταν σε μερικές σημαίες, όταν εξεργάγη η Επανάσταση του 1821.

Μια άλλη εκδοχή για τον συμβολισμό των 9 οριζόντιων λωρίδων είναι αυτή που υποστηρίζει ότι οι λωρίδες αυτές συμβολίζουν τις εννέα μούσες της Ελληνικής Μυθολογίας. Την Καλλιόπη (Επική Ποίηση), την Κλειώ (Ιστορία), την Ερατώ (Ερωτική Ποίηση), την Ευτέρπη (Μουσική), την Μελπομένη (Τραγωδία), την Πολύμνια (Ιερή Ποίηση, Γεωμετρία, Μιμητική και Γεωργία), την Τερψιχόρη (Χορός), την Θάλεια (Κωμωδία και Ειδυλλιακή Ποίηση) και την Ουρανία (Αστρολογία). Οι 9 μούσες ενέπνευσαν ολόκληρο τον Ελληνικό πολιτισμό, από τον καιρό του Ομήρου μέχρι τον Παλαμά, τον Σεφέρη και τον Ελύτη έως και σήμερα. Ο Ηρόδοτος έλεγε ότι το γαλανό και το λευκό είναι τα χρώματα των Ελλήνων, που συμβολίζουν το ομόγλωσσον, το ομόθησκον, το ομότροπον και το όμαιμον. Ο σταυρός ενώνει το κυανό με το λευκό, το αρσενικό με το θηλυκό, σε

έναν υπέρτατο συμβολισμό αγάπης, έρωτα, ανδρείας και θυσίας, συμβολίζει τον Απόλλωνα και τον Διόνυσο και μετέπειτα τον Χριστό. Εκτός του ότι συμβολίζει την ορθόδοξη πίστη μας, το πανάρχαιο αυτό σύμβολο στην Ελληνική Σημαία, ο ισοσκελής σταυρός, είναι η ελληνική Τετρακτύς, το σύμβολο του Δία, του Ήλιου, που μεταλαμπαδεύει Φως και Ζωή. Ως προς τα χρώματά της, υπάρχει και άλλη επίσης εκδοχή, σύμφωνα με την οποία αυτά επελέγησαν από τη γαλανόλευκη που ύψωσε στην Τρίπολη ο Παπαφλέσσας, από το γαλάζιο του εσωτερικού τού ράσου του και τη λευκή φουστάνελα του αγωνιστή Κεφάλαια. Η σημαία εδώ έχει ένα έντονο ανθρώπινο και προσωπικό στοιχείο. Υποστηρίζεται επίσης ότι, επελέγησαν από τον συνδυασμό της βράκας των νησιωτών και της φουστάνελας των στεριανών και τέλος, μία άλλη άποψη αναφέρει ότι αυτά καθιερώθηκαν από τη σημαία του στόλου του Σταθά.

Η Β' και η Γ' Εθνοσυνέλευση (Άστρος και Τροιζήνα) επιβεβαίωσαν ότι ίσχυε μέχρι τότε. Από την καθιέρωσή της, τον Μάρτιο του 1822, μέχρι και σήμερα, η ελληνική σημαία έχει υποστεί διάφορες τροποποιήσεις, οι οποίες

αντικατόπτριζαν κυρίως τις συνταγματικές αλλαγές του πολιτεύματος της χώρας.

Αυτά είναι μερικά στοιχεία της ιστορίας του εθνικού μας Συμβόλου, το οποίο ενέπνευσε, εμφύχωσε και οδήγησε στον ηρωισμό και τη θυσία γενεές Ελλήνων. Η Ελληνική Σημαία εορτάζεται και τιμάται στις 27 Οκτωβρίου, παραμονή της επετείου του ΟΧΙ. Η Ελληνική Σημαία όμως, έχει και τον δικό της κώδικα, που αποτελείται από ορισμένους αυστηρούς κανόνες, οι οποίοι επιβάλλεται να τηρούνται κατά γράμμα ως ένδειξη τιμής προς αυτήν. Ένδειξη τιμής προς την Σημαία αντικατοπτρίζει ένδειξη τιμής προς το Έθνος και τιμή προς τους ίδιους τους εαυτούς μας. Ο κώδικας αυτός ορίζει τα εξής:

Η Ελληνική Σημαία εκπροσωπεί το Έθνος μας, την πατρίδα μας, και την κρατική μας οντότητα. Σε περίπτωση πολέμου η σημαία πρέπει να φυλάσσεται και να προστατεύεται ακόμα και με την ζωή μας. Σε περίπτωση που μια Σημαία φθαρεί, τότε καίγεται, αλλά ΠΟΤΕ δεν πετιέται στα σκουπίδια. Στα σκουπίδια μπορούν να ριφθούν μόνον οι στάχτες της.

Η Σημαία χρησιμοποιείται μόνον σε έπαρση επί ισοστού. Απαγορεύεται η ο-

ποιαδήποτε άλλη χρήση της. (π.χ. κρέμασμα ως κουρτίνα, διακοσμητικό, ένδυμα, κλπ).

Κατά την έπαρση της Σημαίας στεκόμαστε προσοχή. Ο Σημαιοφόρος αίρει γοργά. Κατά την διάρκεια

σοχή. Ο Σημαιοφόρος υποστέλλει αργά.

Κατά την ημέρα πένθους η Σημαία κυματίζει μεσίστια. Αφού ο σημαιοφόρος τελειώσει την έπαρση, τότε προχωρεί σε υποστολή μέχρι το μέσο του ιστού.

και με την βοήθεια του παραστάτη.

Η Ελληνική Σημαία, ως το πλέον ιερό σύμβολο, μας υπενθυμίζει το χρέος μας έναντι του Έθνους και την υποχρέωσή μας να θυσιάζουμε τη ζωή μας, υπερασπιζόμενοι την Ελλάδα.

Η μεγαλύτερη, λοιπόν, τιμή για κάθε Έλληνα και Ελληνίδα είναι ο θάνατος για την Πατρίδα και τη Σημαία μας. Χρέος βαρύ, μα πολύ διαφορετικό από τις πράξεις αυτών που καίνε τη Σημαία μας σε δημόσιους χώρους, αλλά και αντίθετο προς την αμέλεια κάποιων άλλων να την τιμήσουν, έστω και με τον κυματισμό της στους ιστούς των μπαλκονιών των σπιτιών στις εθνικές μας επετείους.

Η Σημαία μας εμπνέει τους ανθρώπους κάθε ηλικίας, που αντιστέκονται, μένουν όρθιοι, αγωνιούν για τις αιώνιες αξίες και μάχονται για τα αθάνατα ιδανικά, αυτά, που γεννήθηκαν σε τούτο τον τόπο και διατηρήθηκαν με θυσίες και πράξεις ηρωικές.

της Έπαρσης ψάλλεται ο Εθνικός μας Ύμνος.

Εάν υπάρχουν πολλές σημαίες τότε η Ελληνική πρέπει να βρίσκεται στο ίδιο ύψος, ή ψηλότερα από τις υπόλοιπες.

Κατά την υποστολή της Σημαίας στεκόμαστε προ-

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ η Ελληνική Σημαία να αγγίζει το έδαφος για οιονδήποτε λόγο. Σε περίπτωση που η Σημαία είναι πολύ μεγάλη, η έπαρση αλλά και η υποστολή πρέπει να γίνονται από τον σημαιοφόρο

Ρ.Π.

Πάσχα,

Από την φθορά

στην αναγέννηση και την ελπίδα

Αποστολικό ανάγνωσμα

Παύλου προς Κορινθίους

«Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας,

τοῦ κόσμου σωτήριον»

Β' Κορ. 4.16 Διὸ οὐκ ἐκκακοῦμεν, ἀλλ' εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα καὶ ἡμέρα.

Β' Κορ. 4.17 τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν.

Β' Κορ. 4.18 μὴ σκοποῦντων ἡμῶν τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα. τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια.

Β' Κορ. 4.16 Επειδὴ δε ακριβῶς καὶ αἱ θλίψεις αποβλέπουν στο αγαθόν, δεν αποκάμνουμεν καὶ δεν αποθαρρυνόμεθα. Ἀλλ' αν καὶ ὁ ἔξω ἄνθρωπος, το σῶμα μας, ταλαιπωρῆται καὶ θλίβεται καὶ φθείρεται, ὁ ἔσω ὅμως ἄνθρωπος, ἡ ψυχὴ, ξανακαινουργώνεται καὶ ξαναιώνει ἡμέρα με τὴν ἡμέραν.

Β' Κορ. 4.17 Διότι ἡ βραχείας διαρκείας, δια τούτο δε καὶ ελαφρά. θλίψις μας, απεργάζεται καὶ φέρει ὡς κέρδος εἰς ἡμᾶς αἰώνιον βάρος δόξης, υπερβολικὰ μεγάλο καὶ αφάνταστον.

Β' Κορ. 4.18 Ὅσον δε μεγάλα καὶ οδυνηραὶ καὶ αν εἶναι αἱ θλίψεις μας, θα τας αισθανώμεθα ὡς ελαφράς καὶ θα τας υπομένωμεν με χαράν, εἴαν δεν θα προσηλώνωμεν το βλέμμα μας εἰς ἐκεῖνα που βλέπονται με τα μάτια του σώματος, εἰς τα υλικά καὶ αισθητά, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνα που δεν βλέπονται. Διότι τα βλεπόμενα εἶναι παροδικὰ καὶ προσωρινά, τα δε μὴ βλεπόμενα εἶναι αἰώνια καὶ αναλλοίωτα.

Η Άνοιξη, όπως έπεται του χειμώνα και της άγονης -φαινομενικά- νάρκης του, είναι πάντα για την ανθρώπινη φύση ένα ιδιαίτερο ορόσημο στον κύκλο του χρόνου. Η επαναφορά της γονιμότητας και της δημιουργικής δράσης μετά την χειμερινή αδράνεια, όπως και το δέος που προξενεί αυτή η διαδικασία, ήταν αναπόφευκτο να αποτυπωθούν, σε όλες τις εκφάνσεις του ανθρώπινου πολιτισμού, με ιδιαίτερο συμβολισμό στη συλλογική συνείδηση, τόσο μέσω φιλοσοφικών, και καλλιτεχνικών εκδηλώσεων αλλά κυρίως και πρωτίστως μέσω θρησκευτικών και λατρευτικών παραδόσεων. Στο σύγχρονο κόσμο και ειδικά στις παραδόσεις του Δυτικού κόσμου, κυρίαρχο σύμβολο είναι η Ανάσταση του Θεανθρώπου, όπως μεν η Χριστιανική παράδοση την έχει εντυπώσει στην κοσμοθέασή μας, αλλά ταυτόχρονα και μαζί με τους μετασηματισμούς, συγγένειες και προεκτάσεις που της προσδόθηκαν με το χρόνο από τις πνευματικές ζυμώσεις και αναθεωρήσεις των προγενέστερων διανοητών.

Σε όλες τις παλιές μυθολογίες, ο χειμώνας έρχεται επειδή οι δυνάμεις του κόσμου χτυπούν και σκοτώνουν το ζωοποιό πνεύμα του καλοκαιριού. Αυτή η σκοτεινή τραγωδία αντικατοπτρίζεται στη ζωή του ανθρώπου - δημιουργώντας ένα μυστήριο που κανένας θνητός δεν μπορεί να λύσει, παρά μόνο να το βλέπει με δέος αλλά και φόβο καθώς καταδεικνύει την ανθρώπινη αδυναμία σε όλη της την έκταση.

Υπάρχει όμως κάτι στην αναταραχή της άνοιξης, στην αναζωογονητική γη, στην παλίρροια της ζωής που ξεχειλίζει τον κόσμο που γεννά στην καρδιά του ανθρώπου, μια ασυνείδητη, ακούσια ανανέωση της πίστης-της εμπιστοσύνης στο μέλλον- αναζωογονώντας την ελπίδα του.

Το μεγαλειώδες στην άρνηση του ανθρώπου να αφήσει τον θάνατο να έχει τον τελευταίο λόγο, γεννά κάτι το ηρωικό. Και όσο πιο πίσω μπορούμε να ανιχνεύσουμε την ανθρώπινη σκέψη - σε σημάδι ή σύμβολο - πάντα ο άνθρωπος αρνείται να σκεφτεί τον θάνατο ή όποια ανάλυση κατάσταση ως ένα τελειοτικό και μη αναστρέψιμο σημείο.

Όταν ο άνθρωπος, με τη διορατικότητα και την επιβεβαίωση της ψυχής του, πιστεύει, παρά όλες τις φαινομενικές αντιφάσεις, ότι η αρετή νικάει το βάναυσο κακό, και η ζωή είναι Κύριος του θανάτου και ότι η ψυχή είναι τόσο αιώνια όσο η ηθική τάξη στην οποία ζει, είναι σε θέση να οικοδομήσει μια νέα πραγματικότητα.

Ο συμβολισμός της ζωής και των παθών του Θεανθρώπου, δομικά στοιχεία μιας τραγωδίας που βρίσκει κορύφωση και κάθαρση στην εκ νεκρών Ανάσταση, σηματοδοτεί την ίδια αρχετυπική πορεία που κάθε ήρωας του ανθρώπινου πολιτισμού ακολουθεί: να αγκαλιάζει τον πόνο του καθήκοντος αντί να παρακάμψει την ακεραιότητα και τις αρχές του, επιζητώντας τις διαρκείς δόξες του κόσμου που θα έρθει αντί να εμμένει στις ματαιοδοξίες και τις φευγαλιές απολαύσεις του παρόντος. Χωρίς πίστη και εμπιστοσύνη στο μέλλον, όπου οι μπερδεμένες τραγωδίες αυτού του κόσμου διορθώνονται και η κουρασμένη του θλίψη θεραπεύεται, η απόγνωση θα ήταν η μοίρα μας. Με αυτή την πίστη οι άνθρωποι ζουν και αντέχουν παρά τα δεινά. Πίστη και εμπιστοσύνη που προσδίδει δύναμη κι επιμονή, φαντάζοντας παραδοξότητα απέναντι στο μέγεθος και την δυναμική των εμποδίων, κι έχει ρίζες που πηγαίνουν πιο βαθιά από τα επιχειρήματα, πιο βαθιά από το δόγμα, πιο βαθιά από τη λογική, τόσο βαθιά όσο η βρεφική ηλικία και το γήρας,

τόσο βαθιά όσο η αγάπη και η πίστη - πιο παλιά από την ιστορία - ότι η δύναμη που υφαίνει στη σιγή, τόσο περισσότερο θα ντύσει το πνεύμα μας με μια ηθική ομορφιά που δεν θα ξεθωριάσει ποτέ.

Πότε θα γίνουμε αυτό που είμαστε; Πότε θα ανακαλύψουμε εμείς, που είμαστε γιοι του Υψίστου, φτιαγμένοι κατ' εικόνα Του και προικισμένοι με την Ζωή Του, ποιοι είμαστε, από πού ήρθαμε ώστε να ζήσουμε ελεύθερα, όπως ταιριάζει στα θάνατα πνεύματα; Πότε θα αντιληφθούμε ότι όντες πολίτες ενός αιώνιου κόσμου που εξελίσσεται με εμάς και από εμάς είμαστε πραγματικά ελεύθεροι, κύριοι της ζωής και του χρόνου και του θανάτου.

Ο Σκωτικός Ελευθεροτεκτονισμός δεν προσπάθησε να δώσει κανένα δόγμα, εκτός από το δικό του απλό και υπέροχο, αυτό της πίστης στην Ηθική και στις Αρετές και των ευγενών έργων·

καμία θρησκεία, εκτός από την παγκόσμια, αιώνια και αμετάβλητη θρησκεία, της αδελφικής αγάπης και αλληλοσεβασμού που ο Θεός (όπως τον προσέγγισε το ανθρώπινο πνεύμα μέσα από τις οπτικές του) εμφύσησε στις καρδιές όλων που απαρτίζουν την οικουμενική ανθρωπότητα. Όπως ο Θεός είναι υπέρνω των ανθρωπίνων παθών και μικροτήτων, έτσι και οι άνθρωποι (Τέκτονες και μη) είτε σε εβραϊκούς, μουσουλμανικούς, χριστιανικούς, ή άλλο τι ναούς καλούνται να ακολουθήσουν το δρόμο της αλήθειας κι όχι του λάθους, της ηθικής που προάγει την αγάπη και την αρμονική συνύπαρξη ώστε η ανθρωπότητα να εξαλείψει τον δεσποτισμό, την πνευματική τυραννία και τη μισαλλοδοξία ανάμεσα της, καθιστώντας πράξη το χαρμόσυνο μήνυμα της Ανάστασης.

Σ.Α.

Ο δρόμος προς τη "θέωση", με τους μεγαλύτερους συμβολισμούς

Καμία γιορτή στο Χριστιανικό ημερολόγιο δεν είναι πλουσιότερη σε συμβολισμό από το Πάσχα. Σε αντίθεση με τη θλίψη και το πένθος που καλύπτουν τη Μεγάλη Εβδομάδα, οι ακτίνες του ανατέλλοντος Ηλίου εξαγγέλλουν την Κυριακή του Πάσχα ότι ο Χριστός, Ανέστη.

Η Ανάσταση του Χριστού είναι το μεγαλύτερο γεγονός μέσα στην Ιστορία. Είναι αυτό που διαφοροποιεί τον Χριστιανισμό από οποιαδήποτε άλλη θρησκεία. Η «Ανάσταση του Χριστού» συμβολίζει τη θέωση, τη διάβαση από το θάνατο στη ζωή, συμβολίζει την ανάσταση της δικής μας ταπεινής υπόστασης, σημαίνει την ελπίδα για τη δική μας θέω-

ση. Μέσω της Ανάστασης αποκτά άλλο νόημα η Ζωή και ο Θάνατος. Δεν είναι πλέον ο θάνατος το τέλος της παρούσας ζωής, αλλά ο προσωρινός αποχωρισμός της ψυχής από το σώμα, σαν ένας προσωρινός ύπνος. Ο Χριστός άνοιξε τις πύλες του Άδη, αναστήθηκε και μαζί Του ανάστησε τον Αδάμ και την Εύα ελευθερώνοντάς τους από την κατάρα του προπατορικού αμαρτήματος. Αναστήθηκε και τη φθορά της φύσης τη μετέλλαξε σε αφθαρσία. Μέσω της θυσίας του, στο σταυρό των τεσσάρων στοιχείων που συνθέτουν την ύλη, πήρε πάνω του τις αμαρτίες της ανθρωπότητας και, έδωσε μια ακόμη ευκαιρία για τη σωτηρία του δικού μας πνεύματος. Μέσω του δρόμου της αγάπης και της θυσίας

μας έδειξε το δρόμο για την αθανασία, για την ελευθερία του Πνεύματος.

Ο όρος Πάσχα προέρχεται από το αραμαϊκό πασ'ά και το εβραϊκό πέσαχ που σημαίνουν πέρασμα, κατά την οποία γιόρταζαν την απελευθέρωση των Ιουδαίων από τους Αιγυπτίους. Κάποιοι μελετητές έχουν προτείνει ως προέλευση του εβραϊκού όρου ξένη ετυμολογία, όπως η ασσυριακή πασαχού (πραύνω) ή η αιγυπτιακή πασ' (ανάμνηση) ή πεσ'αχ (πλήγμα).

Πάντως, η Βίβλος συσχετίζει το πέσαχ με το ρήμα πάσαχ που σημαίνει είτε «χωλαίνω», είτε «εκτελώ τελετουργικό χορό γύρω από τη θυσία», είτε μεταφορικά, «εκφεύγω», «διέρχομαι», «απαλλάσσω». Ίσως και από το ελληνικό

ρήμα πάσχειν προς τιμή των παθών του Ιησού Χριστού. Το Πάσχα προϋπήρχε ως έθιμο στην αρχαία Αίγυπτο, όπου την άνοιξη γιόρταζαν το Πισάχ, δηλ. τη διάβαση του Ήλιου από τον ισημερινό και πιο συγκεκριμένα την εαρινή ισημερία. Από τους Αιγύπτιους πήραν οι Εβραίοι πολλά εθιμικά στοιχεία καθώς και το έθιμο του Πάσχα.

στασης του Ιησού Χριστού που πιστεύεται πως έγινε το 33 μ.Χ. Με τον όρο Πάσχα αναφερόμαστε είτε στη Μεγάλη Εβδομάδα μέχρι το Σάββατο της Διακαινησίμου, είτε στην περίοδο των 50 ημερών που ολοκληρώνουν την Πεντηκοστή.

Στην Αγγλία καθώς και σε άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, η Μέρα του Πάσχα γιορταζόταν κάποτε με το ά-

φωτιά ή πεταγόταν στο νερό, θυμίζοντάς μας το γνωστό Κάψιμο του Ιούδα.

Η περίοδος της νηστείας που ακολουθείται το Πάσχα ονομάζεται Μεγάλη Σαρακοστή. Τη λέμε Μεγάλη για να την ξεχωρίσουμε από τη νηστεία των Χριστουγέννων η οποία χαρακτηρίζεται ως Μικρή. Γίνεται εις ανάμνηση της σαρανταήμερης νηστείας του Χριστού στην έρημο

και καθιερώθηκε τον 4ο αιώνα. Η αρχική της διάρκεια ήταν έξι εβδομάδες ενώ στη συνέχεια προστέθηκε άλλη μία. Σήμερα η Μεγάλη Σαρακοστή ξεκινά την Καθαρά Δευτέ-

Το Πάσχα ή κοινώς «Πασχαλιά» και «Λαμπρή», είναι η μεγαλύτερη γιορτή της Ορθοδοξίας, όπως αντίστοιχα στους Καθολικούς είναι τα Χριστούγεννα. Γιορτάζεται την πρώτη Κυριακή μετά την πανσέληνο της εαρινής ισημερίας της 21ης Μαρτίου. Αποτελεί το γεγονός της ανά-

ναμμα μεγάλων φωτιών. Αυτό σηματοδοτούσε την ανανέωση της ζωής με την επιστροφή της άνοιξης. Ανάμεσα στους Γερμανούς, Ολλανδούς και Σουηδούς μπορούμε να δούμε ακόμη αυτό το έθιμο με τις φωτιές. Μερικές φορές μια κούκλα, που συμβόλιζε το χειμώνα, καιγόταν στη

ρα και τελειώνει το Μεγάλο Σάββατο. Στη διάρκειά της δεν επιτρέπεται η κατανάλωση κανενός ζωικού προϊόντος. Εξαίρεση αποτελούν η ημέρα του Ευαγγελισμού στις 25 Μαρτίου και η Κυριακή των Βαΐων όπου επιτρέπονται τα ψάρια.

M.B.

Μεγάλη Εβδομάδα,

Τι συμβολίζει η κάθε ημέρα;

Εβδομάδα των Παθών, λέγεται η Μεγάλη Εβδομάδα, από τα Πάθη του Σωτήρα Χριστού που εορτάζονται κατά τις ημέρες αυτές. Ως Μεγάλη ονομάζεται η εβδομάδα από τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες ονομάστηκε η εβδομάδα πριν το Πάσχα επειδή, σύμφωνα με τον Ιωάννη τον Χρυσόστομο μεγάλα, απόρρητα και σωτήρια γεγονότα συνέβησαν κατά τη διάρκειά της, δηλαδή τα Άγια Πάθη, η Σταύρωση και η εκ νεκρών Ανάσταση του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού

Μεγάλη Εβδομάδα: Τι συμβολίζει η κάθε μέρα
“μεγάλα τινά και απόρρητα τυγχάνει τα υπάρξαντα ημίν εν αυτή αγαθά...Διά τούτο τοίνυν μεγάλην την εβδομάδα καλούμεν, επειδή τοσούτον πλήθος δωρεών ημίν εν αυτή κεχάρισται ο Δεσπότης”. Μετά το τέλος της Μεγάλης τεσσαρακοστής (δηλ. της νηστείας των σαράντα ημερών που προηγείται του Πάσχα), ακολουθεί η Μεγάλη εβδομάδα που ξεκινά από την “Κυριακή των Βαΐων” και τελειώνει το “Μεγάλο Σάββατο”. Στην Ορθόδοξη Λειτουργική οι μέρες της Μεγάλης

Εβδομάδας αφιερώθηκαν είτε σε γεγονότα που είχαν συμβεί πριν, κατά και μετά το πάθος, είτε στη διδασκαλία του Χριστού που αναπτύσσεται τότε. Ακολουθώντας το χριστιανικό συμβολισμό του Πάσχα, που για πρώτη φορά καθιέρωσε ο Απόστολος Παύλος, ας δούμε το συμβολισμό της κάθε ημέρας. Η Εκκλησία μας σύμφωνα με το τηρούμενο Μηναίο ή Μηνολόγιο, επέτρεψε από την αρχή της Μ. Εβδομάδας, να ψάλλεται ο Ορθρος της επόμενης ημέρας, δηλ. π.χ. την Κυ-

ριακή των Βαΐων το βράδυ ψάλλεται ο Όρθρος της Μεγάλης Δευτέρας.

Κυριακή των Βαΐων

Είναι η Κυριακή προ του Πάσχα, και ονομάζεται έτσι επειδή συνδέεται με την ανάμνηση της θριαμβευτικής εισόδου του Ιησού Χριστού στα Ιεροσόλυμα, κατά την οποία ο λαός τον υποδέχθηκε με επευφημίες και με “βαΐα των φοινίκων”.

Μεγάλη Δευτέρα

Την ημέρα αυτή εορτάζουμε τη μνήμη του Πάγκαλου Ιωσήφ και το γεγονός της “ξηρανθείσης συκής” από τον Κύριο η οποία αποτελεί το σύμβολο κάθε ανθρώπου που δεν έχει καρπούς αρετής,

Αιγύπτου, δηλ. επί της αμαρτίας, νικώντας την κατά κράτος, και όπως έσωσε ο Ιωσήφ την Αίγυπτο από την πείνα, έτσι ο Χριστός τρέφει τους ανθρώπους με τον ουράνιο άρτο (Συναξάρι Μ. Δευτέρας).

Η Μεγάλη Δευτέρα συμβολίζει τη Συναγωγή των Εβραίων και γενικά τη ζωή του Ισραηλινού λαού που ήταν άκαρποι από καλά έργα. Είναι αφιερωμένη στη μνήμη του Ιωσήφ, του γιου του Ιακώβ, που αναφέρεται στη Παλαιά Διαθήκη και στην άκαρπη συκιά, που την καταράστηκε ο Χριστός και ξεράθηκε με ένα του λόγο.

λουθία του Νυμφίου, επειδή κατ’ αυτόν ψάλλονται οι σχετικοί με τις παραβολές των δέκα παρθένων και του βασιλικού γάμου ύμνοι: “Ίδού ο Νυμφίος έρχεται...” και “Τον νυμφώνα σου βλέπω...”. Νυμφίος της Εκκλησίας είναι ο Χριστός, ο οποίος θα έλθει και πάλι μετά δόξης για να κρίνει τον κόσμο.

Τη Μεγάλη Τρίτη αναβιώνουμε δύο παραβολές: των Δέκα Παρθένων που μας διδάσκουν να είμαστε γεμάτοι από πίστη, προνοητικότητα και φιλανθρωπία, και των Ταλάντων που μας διδάσκουν να είμαστε εργατικοί και πως πρέπει να καλλιεργούμε και να ενισχύουμε τα πνευματικά μας χαρίσματα.

Μεγάλη Τετάρτη

Η Μ. Τετάρτη είναι αφιερωμένη στην άλειψη του Κυρίου με μύρο από την πόρνη και στην προδοσία του Ιούδα. Ξεκινώντας από τα παραδείγματα αυτά, ομολογούμε ότι “δεινόν η ραθυμία, μεγάλη η μετάνοια”. Το απόγευμα της ημέρας αυτής τελείται η ακολουθία του Ευχελαίου.

Η Μεγάλη Τετάρτη είναι αφιερωμένη στη αμαρτωλή γυναίκα που μετανιωμένη άλειψε τα πόδια του Κυρίου με μύρο και συγχωρήθηκε για τα αμαρτήματά της, γιατί έδειξε μεγάλη αγάπη και πίστη στον Κύριο. Ψάλλεται το

και του λαού που δεν φάνηκε άξιος της κλήσης του και σκοπό έχει την αφύπνιση των συνειδήσεων.

Ο Ιωσήφ αποτελεί για την Εκκλησία, τύπο του Χριστού επειδή και ο Κύριος φθονήθηκε, πωλήθηκε για χρήματα, κλείστηκε σε σκοτεινό λάκκο, τον τάφο, κατόπιν βασίλευσε επί της

Μεγάλη Τρίτη

Η ημέρα αυτή είναι αφιερωμένη στην ευαγγελική παραβολή των δέκα παρθένων προτρέποντας τους πιστούς να βρίσκονται σε συνεχή φροντίδα και επαγρύπνηση. Ο Όρθρος της Μ. Τρίτης, όπως και της Μ. Δευτέρας και της Μ. Τετάρτης, λέγεται και ακο-

περίφημο δοξαστικό τροπάριο της Υμνογράφου Μοναχής Κασσιανής.

Μεγάλη Πέμπτη

Η Μ. Πέμπτη είναι αφιερωμένη σε τέσσερα γεγονότα: τον ιερόν Νιπτήρα (το γεγονός κατά το οποίο ο Ιησούς ένιψε τα πόδια των Μαθητών του και το οποίο μας διδάσκει να εκδηλώνουμε την αγάπη μας με ταπεινοφροσύνη), τον Μυστικό Δείπνο (ανάμνηση της συστάσεως του μυστηρίου της Θείας ευχαριστίας), την υπερφυά προσευχή (αφού έδειξε ο Χρι-

που με ένα φιλί, ο Ιούδας παραδίδει τον Χριστό στους στρατιώτες).

Τη Μεγάλη Πέμπτη έχουμε : α) Τον Ιερό Νιπτήρα, β) Τον Μυστικό Δείπνο, γ) Την Προσευχή του Κυρίου, στο Όρος των Ελαιών και δ) την Προδοσία του Ιούδα και τη σύλληψη του Ιησού, την ανάκριση από τον Άννα, την άρνηση του Πέτρου και την καταδίκη του Χριστού από τον Καϊάφα.

Μεγάλη Παρασκευή

Η Μ. Παρασκευή είναι αφιερωμένη στα Άγια Πάθη του Ιησού Χριστού. Αφού ο

κεφάλι. Στη συνέχεια, αφού του φόρεσαν και πάλι τα ρούχα του, του δίνουν τον Σταυρό για να βαδίσει στον τόπο της καταδίκης, τον Γολγοθά. Εκεί, σταυρώνεται ανάμεσα σε δύο ληστές, βλασφημείται από όσους περνούν μπροστά του και οι στρατιώτες του δίνουν ξίδι με χολή ως παυσίπονο, το οποίο όμως αρνείται να πιεί. Μετά από λίγο, ο Κύριος, φώναξε δυνατά: "Τετέλεσται" και έτσι εκπνέει "ο αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου".

στός τον προδότη κατά τον Μυστικό Δείπνο, με τους μαθητές του αποσύρεται στο Όρος των Ελαιών, όπου μόνος του προσεύχεται γονατιστός και ο ιδρώτας του ως στάλες αίματος, ποτίζει τη γη) και το γεγονός της προδοσίας (ό-

Ιησούς παραδίδεται στους στρατιώτες, του φορούν κόκκινη χλαμύδα, του βάζουν ακάνθινο στεφάνι και καλάμι στο χέρι αντί σκήπτρου. Κατόπιν τον προσκυνούν χλευαστικά, τον φτύνουν και τον χτυπούν στο πρόσωπο και το

Κατά το θάνατο του Κυρίου, συμμετέχει και αυτή η άψυχη κτίση εκδηλώνοντας σημεία. Έπειτα, λογχίζεται ο Κύριος από τους στρατιώτες στην πλευρά του και τρέχει αίμα και νερό. Τέλος, κατά το ηλιοβασίλεμα, έρχεται ο Ιωσήφ ο

από Αριμαθαίας και ο Νικόδημος μαζί του, αποκαθλώνουν από τον Σταυρό το σώμα του Κυρίου, το αρωματίζουν, το τυλίγουν σε καθαρό σεντόνι και το θάβουν σε μνημείο, κυλώντας στο στόμιο του μια μεγάλη πέτρα. Σύμφωνα με το Συναξάρι της ημέρας:

“Τη αγία και μεγάλη Παρασκευή τα άγια και σωτήρια φρικτά Πάθη του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού επιτελούμεν, τους εμπτυσμούς, τα ραπίσματα, τα κολαφίσματα, τας ύβρεις, τους γέλωτας, την πορφυράν χλαίναν, τον κάλαμον, τον σπόγγον, το όξος, τους ήλους, την λόγχην και προ πάντων τον Σταυρόν και τον θάνατον α δι’ ημάς εκών κατεδέξατο. Έτι δε την του ευγνώμονος Ληστού, του συσταυρωθέντος αυτώ σωτήριω εν τω σταυρό

ομολογίαν.” Το απόγευμα της Μ. Παρασκευής όπου επιτελείται η ακολουθία του Όρθρου του Μ. Σαββάτου, ψάλλεται ο Επιτάφιος θρήνος και γίνεται η Περιφορά του Επιταφίου (ως αναπαράσταση της κηδείας του Χριστού).

Τη Μεγάλη Παρασκευή έχουμε την Κορύφωση του θείου δράματος, τελείται η

«Ακολουθία των Παθών» θυμόμαστε και βιώνουμε τα Σωτήρια και φρικτά Πάθη του Ιησού. Είναι αφιερωμένη στη Σταύρωση και την Ταφή του Χριστού.

Μεγάλο Σάββατο

Η ημέρα αυτή είναι αφιε-

ρωμένη στην Ταφή και την Κάθοδο του Χριστού στον Άδη. Σύμφωνα με τις ευαγγελικές διηγήσεις, μαζεύτηκαν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι στον Πιλάτο και τον παρεκάλεσαν να ασφαλίσει τον τάφο του Χριστού μέχρι την τρίτη ημέρα, διότι, όπως έλεγαν, είχαν την υποψία μήπως οι μαθητές κλέψουν την νύχτα το σώμα του Ιησού και κηρύξουν κατόπιν ότι αναστήθηκε. Ο Πιλάτος, έδωσε την άδεια και εκείνοι σφράγισαν τον τάφο, τοποθετώντας μια φρουρά από στρατιώτες για μεγαλύτερη ασφάλεια Το Μεγάλο Σάββατο το πρωί γιορτάζουμε: α) την

Κάθοδό Του στον Άδη και την Ανάστασή Του, έχουμε την λεγόμενη «1η Ανάσταση», την ζωηφόρο Ανάσταση, την ήττα του θανάτου και της φθοράς και την αφή του Αγίου Φωτός στον κόσμο από το Πανάγιο Τάφο.

Κυριακή του Πάσχα
Την Κυριακή του Πάσχα περνάμε από τον πόνο, τη θλίψη των Παθών

και της Σταύρωσης, στην αγαλλίαση και την ελπίδα που φέρνει η Ανάσταση. Τελείται ο «Εσπερινός της Αγάπης», όπου σε πολλές γλώσσες διαβάζεται το Ιερό Ευαγγέλιο και διατρανώνεται παγκοσμίως η εποχή της Αναστάσιμης ελπίδας. Μοιράζονται φύλλα δάφνης που συμβολίζουν την Νίκη του Θεανθρώπου απέναντι στο θάνατο. Έτσι ολοκληρώνεται ο κύκλος των καθημερινών ακολουθιών της Μεγάλης Εβδομάδας και της Ανάστασης.

«Δεύτε λάβετε Φως, εκ του ανεσπέρου φωτός [...]»

Την Μ. Εβδομάδα των παθών του Χριστού, μία από τις ιερότερες μυσταγωγικές τελετές που τελούνται, είναι η ιερή τελετή του αγίου φωτός, στην πόλη της Ιερουσαλήμ όπου έγινε η ταφή και η ανάσταση του Ιησού.

Με την αφή του αγίου φωτός, σε όλες τις Ορθόδοξους Εκκλησίες, γίνεται η τελετή της διανομής του αγίου φωτός στο ποίμνιο

Η φλόγα από το Άγιο Φως συμβολίζει τη δύναμη της Αγάπης και της Γνώσης, οι δε λαμπάδες είναι λευκές, συμβολίζοντας τη νίκη της ζωής και του φωτός απέναντι στον θάνατο και το σκοτάδι.

Στον Ζωροαστρισμό το άσβεστο ιερό πυρ φυλάσσονταν στο κέντρο των ιερών σπηλαίων όπου υπήρχε ο βωμός, στον οποίο έκαιγε η άσβεστη ιερή φωτιά που την συντηρούσαν οι Ιερείς.

Στην αρχαία Ελλάδα, η Εστία είναι η θεά της φωτιάς, είναι η ζωντανή φλόγα που καίει ασταμάτητα στο κέντρο του σπιτιού, του ναού, της πόλης σε κοινό βωμό στο κέντρο της, το πρυτανείο, που έσβηνε μόνο όταν η πόλη βρισκόταν σε κίνδυνο,

Στον Παρθενώνα μπροστά στο άγαλμα της Αθηνάς, έκαιγε λυχνία άσβεστη, αναφέρει ο Πausanias.

Στο ιερό του Δελφικού Απόλλωνος έκαιγε το «άθνατον Κεντρικό ΠΥΡ», η αιωνία εστία, η αρχή πάσης γήινης ζωής, η «Κοινή Εστία» των Ελλήνων,

Στη διάρκεια των Καβειριακών μυσταγωγικών τελετών έσβηναν όλα τα φώτα και πένηθος επικρατούσε, νηστεία και θρήνος, έως ότου έρθει με πλοίο το «ιερό Άγιο φως» από την Δήλο.

Το ιερό φως και οι λαμπάδες διαδραμάτιζαν καταλυτικό

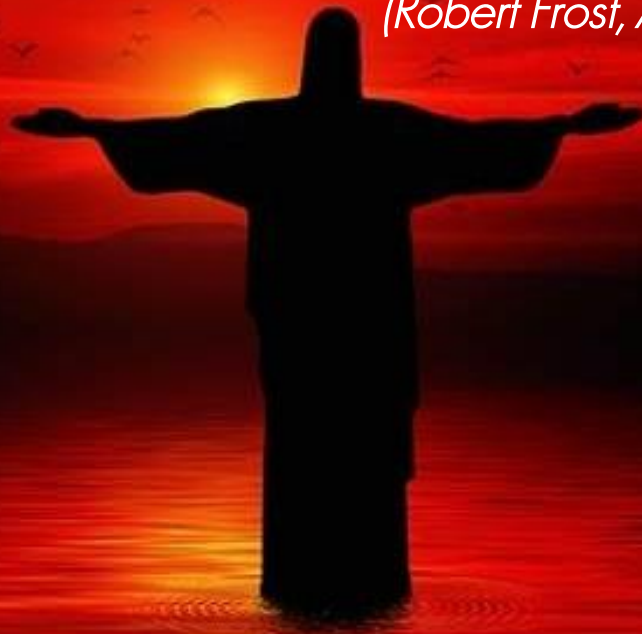
ρόλο και στα Ελευσίνια μυστήρια. Την ένατη ημέρα μετά από οχτώ ημέρες νηστείας και καθαρμών, ο μουύμενος φέρει το Ιερόν Φέγγος -την δάδα- λαμπάδα σήμερα - και μυείται εντός του ιερού... τότε αντικρίζει πλήρον το Φως το Αθηθινόν, που είναι μόνον το Ηλιακόν και το Ίθαρόν Φέγγος της Αναστάσεως της Κόρης. Εκείνη τη στιγμή η κατασκότεινη τεράστια αίθουσα του μυστηρίου γέμιζε φως που ερχόταν από το Ανάκτορο κατά την ανάβαση (ανάσταση) της Κόρης από το σκοτάδι του Άδη

Στο Πρυτανείο της Αρχαίας Ολυμπίας πάντα αναμμένη έμενε η Ιερή Φλόγα που είχε αναφτεί από τις ακτίνες του ήλιου με τη βοήθεια ενός κοίλου κατόπτρου.

M.B.

«Ποίηση είναι όταν ένα συναίσθημα έχει βρει τη σκέψη του και η σκέψη έχει βρει τις λέξεις»

(Robert Frost, Αμερικανός ποιητής)

«Έξοδος», Τάσος Λειβαδίτης

Η τελετή γινόταν στη μεγάλη σάλα, μόλις μ' είχαν ξεκρεμάσει απ' το ηλιοβασίλεμα, με τύλιξαν μ' ένα σεντόνι, μα οι πληγές φάνηκαν στον τοίχο, το πλήθος συνωστιζόνταν στις σκάλες, ζητούσε ν' αναστηθώ, μα εγώ έπρεπε να μείνω αγνός από θαύματα, και κρυβόμουν πίσω απ' τα παλτά

των ξένων στο διάδρομο, τρώγοντας τα φύλλα από παλιά ημερολόγια, το ξημέρωμα ήταν ωχρό πίσω απ' τις μπουκάλες, βγήκα στο δρόμο και γονάτισα στον πρώτο περαστικό, «γιατί το 'κανες;» με ρώτούσε ο Θεός, είναι ο καιρός της βασιλείας μου, Κύριε, πώς ν' αρνηθώ;» και τότε ο Θεός μου

έβαλε στο χέρι αυτό το κλειδί, έτσι μπορώ τώρα ν' ακούω ήρεμος το ανελέητο βήμα πίσω απ' τον τοίχο, αθέατος μέσα σε όποια θεία εικόνα. Ήμουν τόσο μονάχος, που τα σκυλιά που με γάβγισαν στο δρόμο ανέβαιναν τώρα μαζί μου στον ουρανό.

